

„Severna stena“

Nadaljevanje s 1. strani

vernih stenarjih, bomo rekli: tudi Smarna gora s svojo meščansko poljo utegne pripraviti zadovoljstvo tistemu, ki ga hoče in zna najti. Če si se prezirljivo nasmehnil, prijatelj, bomo pripomnili: tvoj nasmeh je blaziranost, izraz otopelosti, preslosti — kakor je na drug način blaziran, top in presit salonski gizzdalin, ki o njem govori g. Eho iz Splita.

Globok in etičen pa psihološko utemeljen je odgovor g. M. D. iz Pluja, ki ga spredaj priobčujemo. Priznavamo mu vse kar trdi; pisec je očitno že precej hudega preстал in mu tudi čustveno doživljanje ni tuje. In vendar: tudi on nas ni potokel, čeprav zavzema naši teži docela nasprotno stališče. Zakaj, v svoji vni je g. M. D. prežrli, da smo pisali predvsem o mladini, o tistih nepremišljenih turistih, ki ne hodijo plezat samo v trenutkih, ko jih pograbi, da bi razrinili oklepajoče stene svoje sobe in se spustili v boj z vsemi mogočimi in nemogočimi silami, samo da uteši strahovito žejo po trenutnem velikem udejstevanju. Take trenutke poznamo bolj ali manj pač vsi, ki smo že stopili v življenje; toda M. D. naj nam po pravici pove, ali ga obidejo natančno vsako soboto popoldne, ko ga čaka prosta nedelja? Menimo da ne; zakaj če ga prav razumemo, so ti trenutki organska nujnost, posledica fizičnih in psihičnih doživljanj, neodvisnih od slučajnosti, kakršne so n. pr. nedelje in prazniki. Z drugimi besedami: tisto o čemer piše g. M. D., je nekaj docela drugega kakor mladinska neugnanost in nepremišljenost, o katere žalostnih posledicah beremo skoraj vsak poneдельник.

In naposled: g. M. D. je zrel človek, mož, ki je že stopil v življenje, človek, ki se sam preživlja in zato ni nujno dolžan dajati komu odgovor, tem manj ker — tako vsaj sklepamo iz njegovega pisma — nima ne žene ne otrok. Starši? Že; toda priznati nam mora, da v njegovem primeru tega pojma ni tako razumeti kakor pri mladoletnikih, ki smo jih mi imeli v mislih.

Ne, naša teza ni omajana. Goré so za vse, a za vsakogar drugače: drugače za nedoraslega, lahkomišelnega mladeniča, ki mu starši dostikrat s težkimi gnotnimi žrtvami mesijo boljše kruh, kakor ga sami jedo; drugače za neodvisnega, dozorelega moža, ki s popolno preudarnostjo tvega smrt za nekaj uric višavskih užikov; drugače naposled za planinca, ki ima ženo in otroke in odgovornost zanje. Samo o prvi kategoriji smo mi pisali. Obsojali smo in obsojamo nepremišljeno plezalsko manijo med mladino. Kdor trdi, da s tem zagovarjamo ubijanje značaja in samozavesti pri mladih ljudeh, nam dela krivico. Današnja mladina ima premnogo priložnosti za vse mogoče nevarne športe, priložnosti za izkujanje značaja in širjenje samozavesti; kakor je predvojni rod ni imel niti pol toliko. Današnja mladina ima pa še nekaj, česar predvojni ni imela niti desetine toliko: svobodo. Današnja mladina misli, da sme v imenu športa diktirati očetu in materi in terorizirati zaozlostile stareljše rod. Preveč svobode pripelje v anarhijo; iz te anarhije se je po vojni izrodilo brezdelstvo in lahkomišelnost plezastvo naših mladih, ki mu razne Severne stene pušajo kri.

Vaši argumenti, dragi prijatelji, zagovorniki Severne stene, naše teze niso ovrgli; narobe. Zato ponavljamo, le še z večjim poudarkom: treba je samomorilno plezalsko manijo zaježiti in spraviti sportna stremiljenja naše mladine v pravi, zdravi tok nazaj. Naše časopisje lahko pri tem mnogo stori: predvsem naj tragičnih nedeljskih dogodkov ne razblinja v romantična junštva, pa bo mlade plezalce pol lahkomišelnih strasti minilo.

Kronika
preteklega
tedna

■ **Otvoritev Ljubljanskega velesejma.** Dne 1. septembra t. l., ob 10. uri popoldne, je bil svečano odprtjen jesenski Ljubljanski velesejem ob navzočnosti odposlanca najvišjega pokrovitelja Ljubljanskega velesejma N. Veličanstva kralja Petra II., hkratu odposlanca vsega kraljevstva doma ter Nj. kraljevskega Visočanstva kneza namestnika Pavla, g. pešad. polkovnika Mihajla Bakića. Gošče je pozdravil predsednik Ljubljanskega velesejma g. Fran Bonač, za njim je pa predsednik razstave »Za naš les« g. dvorni svetnik ing. Rustia Josip v daljšem govoru razložil potrebo in namen propagandne razstave »Za naš les«, nakar je v imenu fastnega predsednika vsedrjavne propagandne razstave »Za naš les« gospoda ministra za žume in rude Djute Jankovića otvoril velesejmske prireditve ban Dravske banovine gospod dr. Marko Nalláčen, ki je hkratu zastopal tudi častnega predsednika Ljubljanskega velesejma g. ministra trgovine in industrije dr. Milana Urbanca. Otvoritev so prisostvovali zastopniki ministrov, poslan-

Strahotno prerokovanje ciganke

Skrivnostna večerja opolnoči. — Zalostna usoda petih Ziegfeldovih plesalk

Newyork, sept. V nekem izmed največjih in najznamenitejših nočnih lokalov Newyorka je večerjala neka lepa žena v družbi petih nevidnih tovarišic...

Ne mislite, da se tako začne grozljiva novela... Poročilo je od prve do poslednje besede resnično.

Najslavnější sodobna gledališka pisateljica Amerike, Katarina Lambertova, je tisti večer res večerjala s petimi fantomi — in na stolice obiskovalcev »Paradise-Restaurant« na Broadwayu je bilo priča, kako je samotna dama v črni in tresoč se roko dvignila s šampanjcem napolnjeno kupo... Pet praznih stolov, pet natočenih kozarcev... Petkrat je Katarina Lambertova napila svojim nevidnim sosedom...

Tudi tega ne mislite, da je bila ta dama blazna! Ne! Samo dano besedo je izpolnila, besedo, ki se je pred dvajsetimi leti, nekega julijskega večera leta 1916., z njo zavezala...

PRISEGA ŠESTORICE
NERAZDRUŽLJIVIH

Medtem ko so od vseh strani začele magnezijeve luči fotografirali in kinematografskih operaterjev, ki so hoteli po vsaki ceni ujeti na filmski trak »večerjo mrtvih«, se je zamislila Katarina Lambertova v davno preteklost...

Šest jih je bilo, girlov, ki so takrat pred dvajsetimi leti bile ponos Ziegfeldovega odra: Martha Mansfieldova, Lilian Tashmanova, Olive Thomasova, Bessie Pooleova, Fifi Alsopova in Katarina Lambertova. »Najlepše girls Amerike« jih je krstilo časopisje — in takrat res ni pretiravalo. In zalo se je zgodilo, da je tega pol tuceta petnajst in šestnajstletnih deklic plavalo v denarju, v sreči in blaženosti. Njihovo skupno oblačilnico v gledališču so neprestano oblegali oboževalci, poročevalci in zbiratelji avtogramov. Najimovitejši lastniki teatrov so jih z bajnimi ponudbami mamili in vabili od Ziegfelda. Toda šestorica nerazdružljivih se je trdno in hrabro borila v svoji trdnjavi zoper vse vsiljivce. V mladostni prenešanosti so si nedeletne deklice prislegle, da bodo ostale do smrti nerazdružljive...

Tistega večera, v odmoru pred drugim dejanjem, je sedelo vseh šest deklet v oblačilnici; kraljeveko so se zabavale, ko so se zdajci odprla vrata in se je na pragu prikazala stara ženica, oblečena v čunje, in se porogljivo nasmejala mladim dekletom s svojimi brezzobimi usti...

»Ciganka Maryle je prestrašeno šepnila Katarina. Srebrno zvoni smeh je nenadejano zamrl in vsa dekleta so poparjeno utihnile...

Ciganka Maryle, stara Irka, je bila med umetniki osvražena ko le kaj. Na njenem od alkohola in kokaina opustošenem obrazu so bili še zmerom vidni sledovi nekdanje lepote. Z izgovorom, da prosjati za krebo in parfum, je trkala na vse garderobe newyorskkih umetnikov, toda skoraj nikjer se ji ni nakana posrečila. Vsakdo je bil trdno prepričan, da prinaša stara ciganka nesrečo...

Tokrat se ji je pa vendar posrečilo, da se je izmuznila mimo vratarja in paznikov do oblačilnice šestorice nerazdružljivih. Starka je bila kakopak že močno pijana. Sunkoma je izdala par komaj razumljivih besed:

»Tudi jaz, otročki moji, sem bila nekoč lepa. Ojej, kje so tisti časi? Sicer pa, saj ni tako dolgo: kakšnih dvajset let bo... Takrat sem bila jaz zvezda znamenitega »Flodora-Showa«...

Da bi se ciganke brž iznebile, ji je vrgla Katarina zlatnik. Toda s to svojo velikodušnostjo je dosegla ravno nasprotno. Ciganka Maryle je mislila, da mora svoji dobroti prerokovati bodočnost. Pijanci so trmasti — in ker je bila Maryle pijana, se je dekleta niso mogle znebiti. Vseh šest ji je moralo pokazati roko...

Zatopila se je v črte nežnih dlani in naposled dejala:

»Dobri ste, otročki moji, zato vam ne bom utajila resnice. Poslušajte me: v naslednjih dvajsetih letih vas bo pet tragično končalo! Samo ena bo preživela ta roka!«

»Katera?« je boječe vprašala Martha Mansfieldova.

»Tega vam ne bom povedala!« je skrivnostno zamrmrala starka. In še

preden so jo ulegile zadržati, je že izginila...

Obisk ciganice ni ostal skrit. Nekaj minut pozneje so začeli oblegati oblačilnico poročevalci in znanci mladih umetnic. Smeje se so jim deklice zapadle skrivnostno prerokovanje stare ciganke in sestavile — prekipevaljoče prenešanosti — takole pogodbo:

»Prisegamo, da se bomo čez dvajset let, drugega julija 1936 opolnoči sestale v Churchillovem restavrantu na oglu 49. ceste iz Broadwaya, da tako dokažemo lažnivost ciganke prerokovanja!«

Drugo jutro so vsi časniki že natisnili besedilo te čudne pogodbe.

SLAVNOSTNA POJEDINA
MRTVIH...

Vsega tega se je domislila Katarina Lambertova, ko je sedela za prazno mizo, malo odmaknjena od plesoče množice. Natakarku je bila naročila: »Šest krožnikov, šest kozarcev in šampanjca!«

Natakark je izginil in princel naročeno...

»Natočite!«

Mož v fraku je natočil Katarini kozarec in hotel oditi. Toda dama mu je ukazala:

»Natočite vseh šest kozarcev!«

Začuden je tedaj pogledal natakark. Ze itak je bil ves zmeden, ko je zagledal nedelet od Katarine mize operaterje in fotografe. Začudil se je, in natočil kozarce...

Spet je poklicala Katarina natakarko:

»Povejte mi, ali ni bil tu nekoč Churchillov restavrant? Saj je »Paradise« njegov »polomec«?

»Da, milostljiva gospa!«

»Hvala. Še to mi povejte, koliko je ura?«

»Pet minut manjka do polnoči!«

»Ko bo točno polnoči, mi pridite povedati!«

Ura je odbila polnoči...

ŽIVA ZGORELA...

Dama v črni je vstala, prijala kupico in trčila s prvo nevidno sosedo: »Dober večer, Martha! Pozdravljam te iz vsega srca!«

Fantom se ji je nasmehnil.

Martha Mansfieldova je napravila hitro kariero. Postala je zvezda v Hollywoodu in kritiki niso mogli prehaliti njenih izrazitih oči. Leta 1923. je bila Martha na višku svoje slave; vsi so ji prerokovali, da bo zasenčila Swansonovo, Pickfordovo, Polo Negro in Lilian Gishovo...

Ko se vrtili poslednje prizore za film »The Warren of Virginia« je bila Martha Mansfieldova oblečena v košalo obleko iz tila in čipk. Prizor je bil ganljiv in vsi gledalci so bili kakor ukopani, ki so zrl prelepi igralki v obraz. Tedaj je nekdo po neprevidnosti vrgel gorečo vžgalico na njo... Kakor blisk so se vnela Marthina košala oblačila — in še preden so jo ulegile pokriti z odejami in povrtniki — je bila mlada deklica že živa bakla...

Čez tri dni je oslepla v bolniški postelji in kmalu nato izdihnila...

Prvo prerokovanje stare ciganke Mary se je uresničilo.

MILIJONARKA UMRE
OD LAKOTE...

Katarina je v drugo dvignila svojo kupico:

»Dober večer, draga Lilian!«

Lilian Tashmanova je bila poslednja, ki bi verovala pijani ciganici. Ze leto dni po tistem dogodku je bila angažirana z ogromno plačo na neko gledališče v Čikagu.

Poročila se je z najslavitejšim ameriškim igralcem Edmundom Lowejem. Zaslovela je tedaj še bolj in čez nekaj let je postala milijonarka. Lilian je bila ena izmed najlepših ameriških žena. Postala je diktatorica mode, vsak dan so natisnili časniki in magacini njene slike in jo hvalili za zgled. Njene modne članke so plačevala uredništva s pravim zlatom.

Nekega dne jo je obiskala šivilja, prinašajoč ji najnovejše pariške modele. Kar tako tja v en dan je dejala umetnici:

»Madame, nekoliko ste se zradili!«

Lilian je stekla v svojo sobo in se vrgla vsa skrušena na posteljo. Redi se... Stara se... Kmalu bo zatnila nje-

na slava, nič več ne bo najelegantnejša ameriška žena, nič več je ne bodo oboževali...

V boju zoper starost in zoper salo je požirala vsak dan mogoče in nemogoče pilule in tablete, jedla ni nič več... samo da bi hujšala. Naposled je tako oslabela, da se ni mogla več držati na nogah. Zaman so jo zdravniki rotili naj se vendar spametuje...

Lilian je že popolnoma pri kraju... Lilian Lilian je 21. marca 1934 umrla od gladi... je zapisal njen hišni zdravnik.

OLIVE JE IZPILA STRUP...

»Pozdravljena, Olive!«

Katarina je pozdravila svojo tretjo sosedo...

V razkošni hotelski sobi v Parizu je stala Olive Thomasova, držča v rokah polno čašo...

22 let je bila takrat stara, vendar je bila videti mnogo mlajša. Njen obraz je bil ko iz kamna izklesan, in neprestano so ji polzele solze iz lepih oči...

Olive je mislila na svoje dosedanje življenje. Nič dobrega ni užila. Začela je kot prodajalka s tremi dolarji na teden... Ziegfield jo je staknil in napravil iz nje znamenito girl... Režiser Sternberg jo je opazil pri neki reviji in jo zvabil v Hollywood.

Igrala je že vidne vloge, ko se je lepega dne seznanila z Jackom Pickfordom, Marynim bratom. Med mladimi človekoma je vzklila velika ljubezen...

Poročila sta se... Po poroki sta odpotovala v Pariz...

In tistikrat, na svoj rojstni dan, je stala sredi sobe in še enkrat prebrala brzojavko:

»Končano je. Prosta si. Jack.«

Še poslednjič je pritisnila isticne na sliko svojega moža... Potlej je izpila napitek do dna...

Zdravnik ameriške bolnišnice je žalostno stresal glavo:

»S trupom, ki ga je mala popila, bi lahko zastrupili 25 ljudi!«

PROPADLI IN UMRLI...

Poslednjič je dvignila Katarina Lambertova svojo kupico:

»Pozdravljam vaju, Bessie in Fifi!« Bessie Pooleova je kmalu po tistem usodnem večeru dala slovo Ziegfeldovemu odru.

Zapored je postala prijateljica štirih gentlemanov, ki so imeli vsi eno skupno lastnost: bogati so bili. Naposled se je poročila z najbogatejšim Američanom, Josephom Whiteheadom, lastnikom tovarna Coca-Cola. Bessie, ki je tako nenadejano prišla do denarja, je prav tako nenadejano postala najznamenitejša osebnost newyorskkih nočnih lokalov...

6. oktobra 1928 sta se v »Speakeasyju« sprijeli dve pijani družbi. V morju krvi in alkohola so našli drugo jutro Bessino truplo. Ker so bili vsi člani družbe visokorodni in ugledni, so kakopak zadevo utajili. Uradno poročilo pravi, da je Bessie zadela srčna kap...

Usoda Fifi Alsopove je bila še okrutnejša. Umrla je v »Bellevue«, v bolnišnici najsiromašnejših Newyorčanov.

Dve leti prej je omrežila 70letnega milijonarja Edwarda Browna, in ta jo je pri prici poročil. Toda Fifi je medtem že postala notorična pijanka. Sleherni noč je po tihem odšla zdoma in se v pristaniških beznicah napila do nezvesti.

Deset, morda dvajsetkrat jo je moral njen mož o petih jutraj prešiti na policijski stražnici. Naposled mu je bilo pijanstva dovolj; ločiti se je dal! Fifi je čedalje bolj propadala. Ko jo je vso izčrpano odpeljal rešilni voz v bolnišnico, so zdravniki ugotovili da že dva dni ni ničesar zavžila, zato je pa spila najmanj liter čistega alkohola...

Umrla je v deliriju, besneča in tuleča...

Katarina Lambert je izpila poslednji kozarec do dna.

»Zhgom!« je zamrmrala. Potlej je vstala in, ne menecja se za začudene obraze fotografirav, odšla v soparno juljsko noč.

Na mizi je ostalo pet polnih kozarcev šampanja in pet praznih krožnikov. Nekje pa pet samotnih grobov zgovorno priča, da je stara ciganka Mary prerokovala golo resnico.

LJUBLJANSKI
VELESEJEM

Od 1. — 13. septembra

50% popust na železniški, parobrodni in avijonih

Na odhodni železniški postaji kupite rumeno legitimacijo za dan 2°

Vsedrjavna razstava „ZA NAŠ LES“

Živalski trg. Divjad v parku

Velika vrtnarska razstava

Industrija, obrt, trgovina — Domače preproge. — Perutnina, kuni, golob. Ribe itd. Tekmovanje harmonikarjev

13. septembra.

Krasno zabavišče. — Velikomestni variété

popoldne in zvečer. — Vabimo vas

Zanimivosti z vsega sveta

Ogromen rogljič, težak 3 kile, je spekel madžarski pek Jan Črepka in ga poslal v Berlin kot darilo Franji Čizku, olimpijskemu zmagovalcu.

Arietta Stavisky, vdova največjega sleparja našega veka, je pred kratkim zaprosila francoske oblasti za spremembo svojega priimka. Oblasti so prošnji ugodile. Vdova in njena otroka se bodo odslej pisali Lion.

90letna starka skočila v Ohridsko jezero. Vdova Aspazija Srbaković, je zadnje čase pogostokrat namigavala domačim, da si bo vzela življenje. Sirota je bila vsa obupana, ker so ji odrezali desno roko in ni mogla več delati. Ondan se je res naskrival napotila k jezeru in skočila v vodo.

V žensko se je prelevil neki mladenci iz Varšave. Koj po operaciji se je ta nova pripadnica nežnega spola poročila z varšavskim trgovcem Tannenbaumom in mu čez leto dni rodila zdravo dete.

8.000 ločenih žen živi v Londonu.

Lobanjo pračloveka iz ledene dobe so pred kratkim našli v Rusiji, ko so kopali kanal »Moskva-Volga«.

110 dni ni ničesar zamlil neki indijski redovnik. Izjavil je, da hoče z gladovno stavko pomiriti dve verski sekli, ki sta si neprestan v lašeh.

Na šahovski olimpijadi v Monakovem so igrali tudi partijo z živimi figurami, z ljudmi, konji in sloni. Šahovnica za to nenavadno igro je merila 576 kvadratnih metrov.

117letni starec iz Bombaya je nedavno skočil iz petega nadstropja na ulico in se pri prici ubil. V poslovnem pismu je priznal, da je bil sicer popolnoma zdrav, da ni imel nikakršnih gnotnih skrbi, pač pa mu je začelo že presedati dolgo življenje.

50 let je zdrava ležala v postelji g. Mery Vickhen iz mesta Dedor Rapids v Srednji Ameriki. Pred 50 leti se je zaklela, da do svoje smrti ne bo zapustila postelje. Ondan je umrla, stara 80 let.

Hčerka abesinskega cesarja, 17letna princesa Čakai, se je pred kratkim vpisala v bolničarski tečaj neke otroške bolnišnice v Londonu. Če bo princesa nov poklic ugažal, bo vztrajala v njem in bo dobivala ko druge bolničarke po 20 funtov sterlingov letne plače.

703 multimilijonarjev in 13.997 milijonarjev živi v Newyorku. Tako pravi finančna kontrola, ki je popisala imetja newyorskkih prebivalcev.

12.000 kilometrov je prehodila 70letna Elise Vejto iz Nataala v Južni Afriki. Te dni je prišla v London in se je tam poročila s svojim mladostnim prijateljem, 72letnim Georgesom Rillejem.

Ločila sta se 5 ur po poroki Jeanne in Robert Dupres iz Pariza. Poročila sta se preteklo nedeljo ob 11. uri popoldne, ob štirih popoldne pa je pariško sodišče že ločilo njun zakon.

73letni Henri Ford hoče učitati najmanj 100 let. Po njegovem mišljenju bi marsikdo doživel 100 let, če bi zmerno živel, se zmerno hranil in gojil sport do pozne starosti.

Učiteljcem je kajenje prepovedano v državi Kentucky (Združene države). Ta odlok se ne tiče samo službe, temveč tudi zasebnega življenja. Učiteljca, ki bo prekršila prepoved, bo takol izgubila službo.

Banka Baruch

11. Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremilja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrši vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64. Bruxelles: Francija: št. 1458-66. Ded. Dienst: Francija št. 1117-94. Paris: Luxemburg: št. 5987, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Operacija največjega diamanta

Newyork, septembra. Z enim samim udarcem je holandski brusarč diamantov, Lazare Kaplan, zdrobil največji in najdragocenejši diamant na svetu. Kaplan se je preselil pred dvajsetimi leti iz Rotterdama v Ameriko. Njegova družina se je ukvarjala s to imenitno obrtjo že štiri rodove. Mošter je odšel v Ameriko zato, da bi naučil v novem svetu nove ljudi »bebe magije«.

Dragoceni kamen je že več dni razklan na tri kose — ko bo minilo teden dni, bodo se ti trije kosi razklani v dvanajst manjših.

Pri tej operaciji gre kakopak nekaj milijonov v zgubo. Ta zguba je sam prah, toda ta prah je diamantni prah! Teh dvanajst kosov bo sicer še zmerom vrednih dva milijona dolarjev, in lastnik upa, da jih bo take lahko spravil v denar. Bajne vsote, prvotne cene tega največjega diamanta, ni mogel plačati nihče; svet je postal presiro-mašen! Do današnjega dne še bržčas noben vrstnik tega diamanta ni doživel tako žalostne usode. »Jonker« — vel tako žalostne usode. »Jonker« — vel ime so dali pred leti temu najdragocenejšemu kamnu — ni bil samo največji diamant na svetu, temveč je bil hkratu med »posebnostmi« — najmlajši!

16. januarja 1934. so ga našli v Elandsfonteinu v južnoafriški državi Pretoriji. Dragotina je bila velika kot kurje jajce, tehtala je 726 karatov. Večji njej sij je bil modrikastobled. Večji od njega je bil nekoč znameniti »Cullinan«, ki so ga morali tudi razpoloviti. Današnji dan tehtal njegov večji kos 516 karatov, manjši pa 309 karatov.

Največji kos našega »Jonkerja« bo imel še zmerom 165 karatov, torej bo še zmerom tretji največji diamant, za- kaj »Orlov«, nekdanja lastnina ruskih carjev, je že pred več leti brez sledu izginil.

Skoraj dve leti se je Jonkerjev lastnik trudil, da bi prodal dragotino, vendar so bila vsa prizadevanja boga- tega dragotinarja Harryja Winstona

zaman. Edino resno ponudbo je dobil od nekega indijskega maharadža. Toda tudi ta je bila tako nizka, da dragoti- nar ni hotel kamna prodati. Bogatemu lastniku ni preostalo nič drugega, ka- kor da je dal zdaj dragocenost razklati na več kosov.

Winston pripoveduje, da se je po- svetoval z vsemi evropskimi brusarči briljantov in diamantov preden se je odločil za poslednji izhod. Evropski strokovnjaki se niso mogli zediniti za- stran potrebne operacije. Tudi zavarovalnica Lloyd v Londonu ni hotela kljub veliki premiji zavarovati drage- ga kamna za primer, da se operacija ponesreči. Nevarnost je bila res ve- lika; samo za desetinko milimetra bi naj brusarč kresnil mimo — in vse krasote bi bilo na mah konec!

V tej zagali se je zatekel srečni nesrečnik, lastnik največjega diamanta na svetu, k mojstru Lazaru Kaplanu. Štiri tedne je mojster premišljeval. Sicer je res izvrševal svojo obrt že pol stoletja, vendar mu doslej še nihče ni naprtil takšne odgovornosti. Napo- sled je vendar sprejel delo, vendar si je izprosil celo leto časa za pri- prave.

V teh dvanajstih mesecih ni nihče videl Kaplana v njegovi delavnici. Vse dolge mesece je računil in preskušal... tisočkrat si je napravil odliček te redke dragotine in tisočkrat je na teh odli- kih preskušal klanje. Naposled je na- šel pravi način. Z drugimi diamanti je vgrebel komaj vidne žlebiče v Jon- ker in nazadnje — zaupajoč v uspeh svojih raziskavanj — nastavl posebej zvarjeno jekleno zagvozdo — in s krepkim udarcem kladiva razklal dra- goceni diamant. Delo se mu je popol- noma posrečilo.

Mojster bo moral zdaj razklati še te tri dele na več manjših, vendar to zanj ne bo več poskus, temveč dogna- na stvar, ki jo bo moral samo tehnično izvršiti.

NI SE UPAL V SVOJO HIŠO

Atene, sept. Ondani so na pe- riferiji Aten zasacili nekega starej- šega gospoda, ki je hotel ponoči preplezati ograjo neke vile. Prijeli so ga in ga gnali na policijo. Tam so ugotovili, da je »nočni razboj- nik« 60letni milijonar Teofil Pau- pilos, ki so mu domači zabranili vstop v vilo.

Nadaljnja preiskava je pokazala, da so domači na prav rafiniran na- čin spravili milijonarja v norišnico. Hoteli so se ga znebiti, da bi se polastili njegovega imetja. Zapri- so ga v neko klet, kjer so ga na najrazličnejše načine mučili. Spu- ščali so nadenj razne »strahove«, ga strašili z raznimi prikaznimi itd. Nič čudnega ni, da je Teofil v ta- kih okoliščinah čez nekaj dni živč- no popolnoma odpovedal.

Domači so ga tedaj poslali v dr- žavno norišnico. Tam se je Paupi- los kmalu opomogel in se odločil za beg. Izginil je naskrivaj iz no- rišnice in se napotil naravnost do- mov. Ker je vedel, da ga domači ne bodo pustili v vilo, je hotel pre- skočiti plot.

VRAZARKA PREROKOVALA MIZARJU BRATOV SMRT IN VELIKO NASLEDSTVO

Bukarešta, septembra. Pred tre- mi tedni je vrazarka Kornelija pre- rokovala staremu mizarju Mineju v Braili, da mu bo brat, ki živi že 50 let v Ameriki umrl in mu zapu- stil veliko premoženje.

Mizar je v resnici imel v Ameriki brata, od katerega že več let ni dobil glasu. Ni vedel, ali je živ ali mrtev, reven ali bogat.

Minili so trije tedni po starkinem prerokovanju. Ondani je pa mizar Minej res dobil od ameriškega kon- zulatista obvestilo, da mu je pred 18 dnevi umrl brat in mu zapustil 18 milijonov dinarjev. Pozneje so ugotovili, da je Američan umrl ne- kaj dni po starkinem prerokova- nju.

Romunski učenjaki so starko opazovali in dognali, da je pri nje močno razvita jasnovidnost.

MILIJONARKA ŠLA V SMRT, KER SI JE DOMISLJALA, DA JE LJUDJE NE MARAJO

London, avgusta. Lastnica ne- ke znane londonske knjigarne miss Mary Homershen, je pred kratkim skočila iz četrtega nadstropja svo- je hiše na ulico in mrtva obležala na hodniku.

Miss Homershen je bila dobra, izobražena in strogo vzgojena žen- ska. Pred moškimi je imela velik strah, zardela je pred njimi in se jih na vsak korak izogibala. Konč- no so se je začeli tudi moški sami izogibati, ko so spoznali, da ji nji- hova družba ni všeč.

Tako je miss Homershen, ki je vso svojo mladost sanjala samo o

sreči in ljubezni, kmalu izgubila vse svoje prijatelje. Bila je zelo bo- gata, pa ni vedela, kaj bi z denar- jem počela. Naposled si je začela domisljati, da je živ krst več ne mara in zdelo se ji je, da je popo- lnom odveč na svetu.

Odkrila se je vsaki družbi in za- bavi. Nič več ni zahajala v gleda- lišče in v kino, v zadnjem času se niti iz hiše več ni ganila. Nepresta- no razmišljanje jo je privedlo do samomora.

MULTIMILIJONAR NASEL SVOJO HČER, KI JE DOSLEJ SPLOH SE POZNAL NI

Pariz, avgusta. V nekem bolj- šem hotelu v Biarritzu je ameriški multimilijonar Teodor Wawen sre- čal neko mlado Francozinjo in ugo- tovil, da je njegova hči, ki je še nikoli videl ni.

Amerikanec je bil na oddihu v Biarritzu. Svoje poslovne prijatelje je prosil, naj ga ne nadlegujejo s kupčijskimi pismi. Kljub temu je pa dobil nekega dne cel kup pism. Hočeš — nočeš je moral prijeti za delo. Zaprošil je hotelsko direkcijo, naj mu najde strojepisko, ki zna angleško stenografijo. Tedaj se je Američanu predstavila hotelska strojepiska Dorothea Bertieau. Wa- wen je niti pogledal ni in ji začel takoj narekovati pisma. Ko je pa mlada deklica nekaj pripomnila, je Amerikanec zdajci prebledel. Njen glas je bil do pičice podoben glas žene, ki jo je Amerikanec nekoč strastno ljubil.

Ves vznemirjen si je ogledal mla- do strojepisko in spoznal, da je na- las podobna njegovi davni ljubezni. Deklica mu je povedala, da se ime- nuje Dorothea Bertieau, da ji je 18 let in da je rojena v Normandiji.

Amerikanec je tedaj spoznal v mladi strojepiski svojo hčer. Začel ji je pripovedovati o svojih tragič- nih avanturah. Med vojno se je kot častnik bojeval na francoski fronti, kjer je bil hudo ranjen. Prepeljali so ga v neko francosko bolnišnico in tam mu je stregla bolničarka Lis- sie iz Normandije. Mlada človeka sta se vzljubila in Lissie je že sanja- la o poroki, zlasti še, ker ji Wawen ni nič omenil, da je že zaročen v Ameriki.

Naneslo je, da ga je ravno v ti- stih dneh obiskala v bolnišnici nje- gova ameriška zaročenka.

Še tistega dne je Lissie zbolela. Prepeljali so jo na interni oddel- ek, a Wawen ni o tem izvedel ni- česar.

Ko je ozdravel, je povsod iskal Lissie, vendar zaman. Kmalu po- tem se je poročil z Američanko, ki je ni ljubil.

Zena mu je kmalu umrla. Spet je začel iskati Lissie. Izvedel je, da je po vojni prišla na Angleško in tam umrla. Ni pa izvedel, da mu je ljubica rodila otroka. Zdaj je na- nesel slučaj, da je izvedel o svojem očetovstvu in celo našel svojo hčer.

Dorothea je priznala, da je že iz materinim pisem, izvedela za Wawe- novo ljubezen. Hotela ga je že več- krat poiskati, pa ni vedela kje. Ko ji je mati pred sedmimi leti umrla, se je Dorothea naučila strojepisja in si od takrat služi svoj kruh kot uradnica.

Milijonar je s svojo hčerko odpo- toval v Pariz, in jo tam pohčiril. V svoji veliki sreči je poklonil nekaj milijonov dečjim domovom v Franciji.

DVESTO DEKLET BREZ ŽENINOV

Atene, sept. Kralj Jurij grški je ondan obiskal več južnomace- donskih vasi in mest. Na svojem potovanju se je ustavil tudi v maj- hnem mestecu Edesi. Pri takih pri- likah že drugače ne gre, zato je tudi v tem podeželskem mestecu pozdravila kralja deklica s šopkom rož in z drhtečimi besedami. Kralj je ganjen poslušal dobrodošlico prikupnega otroka in se je hotel koj nato rokovati z mestnim župa- nom. Zdaenci je pa zagledal nekaj korakov zadaj v dveh vrstah strumno stoječa belo oblečena de- kleta, ki so se mu dozdevno prišle pokloniti.

Kralj je stopil bliže — in tedaj mu je najpogumnejša izmed njih izročila v imenu 200 deklet vdano prošnjo, naj jim za božjo voljo pri- skrbi ženine.

Grški častnikarji so izvedeli, da namerava vojni minister spričo te prošnje poslati v bližnje večje me- sto cel polk brhkih vojakov, ki si jih bodo nesrečne device lahko po- mili volji izbirale za ženine.

Abd-el-Krim, voditelj maroških do- mačinov, ki ga je francoska vlada pred 10 leti izgnala na otok Ré- union, je pobegnil. Beg so mu omogočili baje zato, ker upajo da bo v Španskem Maroku organiziral vstajo domaćinov zoper generala Franca.

PLAVALKA ODPLAVALA V ZAKONSKI PRISTAN

London, septembra. Prekrasnega poletnega jutra je stekla mlada in lepa Minnie Keoghova na teign- moutsko obrežje in skočila v toplo, mirno morje. Mladenka je bila do- bra plavalca, zato se je kmalu vle- gla na hrbet in se prepustila toku. V očeh ji je odsevalo sonce in mlado prekipevajoče srce ji je ra- dostno utripalo. Nenadoma se je obrnila, hoteč odplavati na obre- že. Tedaj je pa z grozo opazila, da jo je močan morski tok odnesel mnogo kilometrov daleč od obrežja. Premišljala je. Dve poti sta ji odpr- ti: boriti se bo morala s tokom, ali se mu bo pa morala prepustiti na milost in nemilost.

Poslednjega se je hudo prestra- šila, zato se je z vsemi močmi upra- la v vodo in plavala proti obrežju. Čez pol ure trdega boja je ugo- tovila, da jo je kljub naporu odnesel tok še dalje od obrežja.

Ker je izprevidela, da je ves njen boj jalov, je spet legla na hrbet in se vdala usodi. Tri ure kasneje so jo vso izčrpano potegnili mornarji neke jadrnice na palubo. Jadrnica je bila namenjena v Južno Ameri- ko. Sprva je hotel kapitan obrniti ladjo in prepeljati deklico na kop- no, ko je pa videl, da je ladja le že predaleč od obrežja, je hočeš nočeš, moral vzeti deklico s seboj na dolgo pot. Mlada deklica se je morala pokrepati s pustim mor- narskim obedom na jadrnici, na- mesto da bi se mastila z obilnim kosilom pri svoji gospodinjji.

Minnie Keoghova se je čez več tednov srečno izkrcala v južnoame- riškem pristanišču; leto dni pozne- je je pa že postala žena ladijskega kapitana. Letos se je po šestih le- tih vrnila v domače mesto — z možem in z dvema otrokoma.

MODERNI KRALJ HENRIK VIII.

Newyork, septembra. Ame- riški bogataši imajo spet svo- jo senzacijo. Znani večkratni milijonar Guy Waggoner, mož 52 let, ki živi v Arlingtonu Downu — v državi Teksas — se namreč namerava oženiti.

Guy Waggoner je bil že šestkrat poročen, vendar se je od vseh šestih žena ločil. V Arlingtonu živi na razkoš- nem posestvu in ima celo svoje lastno dirkališče. To- kratna poroka bo že sedma, in prav v tem si je bogataš izbral menda kralja Henri- ka VIII. za zgled, samo s to razliko, da se je sam ločil od svojih šestih žena, medtem ko se kralj Henrik ni.

Nevesta večkratnega mili- jonarja je šele dvajset let stara. Piše se za Virginijo Greenovo; vitka, prikupna in lepa deklica je, rečna ko cer- kvena miš — in prav zato je bila prisiljena, da si je slu- žila svoj kruh kot prodajalka v neki modni trgovini.

Slučajno se je zatekel Guy Waggoner v to trgovino in si izbral lepo ovratnico. Dekle, ki mu je stregla, mu je bila na moč všeč, in spričo njene lepote ni nič čudnega, da se je milijonar kar na prvi pogled zaljubil. Več- krat se je od tistih dob vračal v trgovino in lepega dne zasnubil miss Greenovo. Čedno deklo ni nič premišljala, temveč je kar brez obotavljanja segla v roke in dah- nila odsešilni: da!

V grajski kapelici bo kmalu sed- ma milijonarjeva poroka.

STARI CIGAN SE JE OBESIL, KER SO MU RAZBILI GOSLI

Budimpešta, septembra. V Ver- peletu se je nedavno obesil stari ciganski primaš Karlo Mega, ker mu je neki posestnik v pijanosti razbil gosli.

V mladosti je Mega žel velikan- ske uspehe ne samo na Madžar- skem, temveč tudi v raznih tujih prestolnicah.

Ko mu je bilo 20 let, so ga kot gosta povabili v neki berlinski nočni lokal na Kufürsterdamu, kjer se je shajala najmenitnejša nemška družba. Tu se je zaljubila vanj neka grofica, in si ga odpe- ljala na svoje posestvo v Vzhodno Prusijo. Z lepim ciganom je pre- živela dokaj prijetnih uric. Grofico so hoteli na vsak način ločiti od cigana, toda to se ni niti naj- uglednejšim posredovalcem nemške aristokracije posrečilo. Hotela se je celo poročiti z njim. Ljubosum- ni mladenič so se na vso moč trudili, da bi razdvojili zaljubljen- ca. Pripeljali so iz Madžarske lepo ciganko, ki naj bi primaša odvr- nila od grofice.

Vročerčni primaš se ni mogel upreti čarom mlade ciganke, ki se je s temperamentno pesmijo in igro nastavljala v bližini grofič- nega stanovanja.

V lepi me: ni noči sta se pri- maš in lepa ciganka že domenila za prvi sestanek. Mladenič so o tem sestanku obvestili grofico. Po tem incidentu sta se primaš in le- pa grofica za zmerom ločila. Ta- krat mu je za spomin podarila dragocene gosli, ki je primaš na- nje od tistih dob godel. Ta instru- ment mu je bil dragocen spomin na ljubezen.

Ko mu je kmet uničil dragi spo- min se je ciganu skoraj zmešalo. Zalosten in potrj je taval okoli in se nekaj dni po tem dogodku obe- sil.

V poslovnem pismu je dejal, da brez ljubljnih gosli ne more več živeti. Prosil je, naj mu njihove ostanke položijo v krsto.

SVOJ POGREB SI JE OGLEDALA

Newyork, avgusta. Gospa Fen- denberg iz Libest Hilla (Južna Karolina) si je živa ogledala svoj lastni pogreb.

Prepričana je bila, da ne bo več dolgo živela, zato je naprosila du- hovnika Litta, naj opravi pogreb še začasa njenega življenja. Du- hovnik je ustregel njeni želji. Čez nekaj dni so mnogostevilni znanci in prijatelji gospe Fendenbergove in celo njena dva sinova — duho- vnika prišli na njen »pogreb«.

Gospa Fendenberg je pogreb opazovala s svoje postelje. Ko so bili končani pogrebni obredi, se je »pokojnica« v toplih besedah za- hvallila vsem navzočim.

Tri dni nato je 74 letna gospa Fendenberg resnično umrla. Ta- krat so jo spremili isti ljudje k zadnjemu počitku. Duhovnik je čital iste molitve kakor ondan in tudi nagrobni govor ni bil prav nič drugačen kot tisti, ki ga je starka že pred tremi dnevi na lastna uše- sa slušala.

Tako nežna
tako čista
tako čudovita
v vonju
ELIDA
TOALETNA MILA

ZA MLADE MATERE

Izšla je knjižica »Moj novoro- jencek«, ki jo je spisal gospa L. Hočevar-Megličeva v pouk mate- ram o vsem, kar potrebujejo za nego svojega otroka. Knjižica ima 32 strani in 25 slik. Novodobna do- jenkova oblačila so lepša, udob- nejša in cenejša kakor staromod- na. Knjižica se drži smernic, ki jih je avtorica spoznala v Ameriki. Knjižica daje tudi kratka navo- dila za prehrano, kopanje in soln- čenje. Zelo važno je navodilo o otro- kovem zobovju, z lepo nazorno sli- ko. Podan je tudi razvoj otro- kove duševnosti, popisani so tudi različni vzroki otrokovega ne- ugodja in joka.

Knjižica stane Din 12.—. Naro- čite jo s pošto položnico na na- slov: Papirnica Mira Vdovič, Ljub- ljana, Gradišče 4. Stev. ček. rač. 14.608.

Filatelija

* Nove znamke Rdečega križa. Za 60letni jubilej ustanovitve Rdečega križa izda naša pošta posebne znam- ke, ki bodo v veljavi od 20. do 26. septembra t. l. Znamka za 50 par (temnoolivna) bo imela sliko usta- novitelja srbskega Rdečega križa dok- torja Vladana Gjorgjevića. Ta znan- ko bo v tednu Rdečega križa treba nalepiti na pisma in dopisnice poleg redne frankature. Na drugih dveh znamkah (zelena za 0,75 + 0,50 din. in višnjevo-rdeča za 1,50 + 0,50 din) bo pa slika Nj. Vis. kneza namest- nika Pavla. Prihitek 0,50 din pri- teh znamkah gre v korist Rdečega križa.

* Španski revolucionarji so na Mallorci pretiskali tamkajšnje zaloge španskih znamk s pretiskom v šti- rihih vrsticah »Viva España, Mallorca. 20. Julio 1936.« Tako pretiskane znamke pa imajo veljavo samo v notranjem prometu, ker jih medna- rodni znanstveni odbor ni priznal. Za zbiralce bodo kajpada imele še večjo vrednost, saj bodo zato dosti redkejše.

* Anglija. — Prihodnje dni izidejo prve štiri (najnižje) vrednote novih angleških znamk s sliko kralja Ed- varda VIII. Po okusnosti in prepro- stosti se zelo prijetno razlikujejo od dosedanjih, z vso mnogo zastarelo grafično šaro preobloženih angleških znamk. Tekst na njih je zelo skop: zgornj v levem kotu vrednost v šle- vilkah (ne izpisana), v desnem kra- ljevska krona, spodaj pa »Postage«. Kraljeva slika je prirejena neposred- no po fotografiji.

* Francija. — Za 220letnico umora socialističnega voditelja Jeana Jaurés- a je francoska vlada izdala dve znan- ki, eno po 40 centimov, drugo po 1,50 franka. Znamki sta izdelani v velikem formatu; na eni je doprsna slika umorjenega politika, druga pa kaže Jaurésa na govorniškem tribunu v pa- rlamentu. — Kurioznost je nova fran- coska letalska znanaka za 50 frankov: izdelana je v obliki miniaturnega ban- kova, v ozadju pa vidiš letalo in Pa- riz iz ptičje perspektive. Znamka je tiskana na posebnem papirju v rola- cijskem bakrotisku, barve je ultra- marin, ozadje rožnato. V kratkem izide v podobnem tisku še letalska znanaka za 100 frankov. — V spomin na odkritje spomenika kanadskim vo- jakom, padlim v svetovni vojni na francoskih tleh — spomenik stoji v Vimyju pri Arrasu — je francoska pošta upravnica izdala dve znamki v običajnem velikem formatu posebni- izdaj: eno za 75 cts, drugo za 1,50 frankov.

* Češkoslovaška je v začetku av- gusta izdala zelo okusno serijo znamk z raznimi krajinskimi motivi: za 1,20, 1,50, 2, 2,50, 3, 3,50, 4, 5 in 10 Kč.

Ljubezenska tragedija Marione Clermontove

Resnična zgodovinska povest iz 18. stol. / Priredil Z. P.

Predigra

Nekega hladnega jutra v marec leta 17... se je kar trlo ljudi pred pariško justično palačo. Elegantne kočije su se vrstile druga za drugo; le s težavo so si utirale pot skozi ogromno množico radovednih gledalcev.

V razpravno dvorano je stopila ena izmed najlepših pariških gospe, markiza Saint-Jour. Spremljala jo je njena prijateljica Katarina Dumontova, srčkano dekletce kakšnih osemnajstih let. Pozdravili sta generala Morrona in sedli poleg njega v prvo vrsto.

»Ali ste sploti že kdaj slišali kaj takšnega?« je vprašala Katarina Dumontova generala.

»Ne, še nikoli! Človek bi mislil, da je temu mozu zmešano.«

»Kajpak... Če bi ne bil ta blazneš slučajno ena izmed najuglednejših pariških osebnosti, podprefekt Seinskega okrožja, grof Fronville...«

»Ali poznate njegovega nasprotnika?« je prekinil general.

»Stotnika d'Armincoursa? Samo mimogrede. Njegov oče je bil general; iz Marseilla je doma.«

»Prekrasen človek, kakor pravijo,« je pripomnila markiza.

Ta pogovor je bil zdajci prekinjen; odprla so se široka dvokrilna vrata, in sodniki so vstopili v dvorano.

Malo kasneje je prišel grof Fronville v spremstvu slovečega pariškega odvetnika, gospoda Norberta Leblanca. Grof je nekam visokostno premeril vrste poslušalcev in sedel. Tema dvema je sledil mladi vitez častnik v stotniški uniformi — Pierre d'Armincours. Bil je blede, nenavadno skladnih potez in blestečih črnih oči.

»Ta je pa res nenavadno zal,« je šepnila markiza Saint-Jour generalu Morronu.

Komaj je sedel Pierre d'Armincours na levo stran, prav gospodu Fronvillu nasproti, je vstopila mlada dama, glavna oseba, ki se je zaradi nje vršil ta proces: gospa d'Armincoursova. Obledela je bila v našopirjeno sivo svilnato obleko po tedanji modi, obraz ji je pa pokrival gost pajčolan. Z lahkim, komaj vidnim priklonom je pozdravila svojega odvetnika, gospoda Reného Goltarda.

»Prav za prav bi morala sedeti med gospoda Fronvilla in stotnika,« je pripomnil podsmehljivo general Morron svojemu sodcu.

»Molčite,« je odgovorila markiza. »Zadeva je namreč resna.«

Predsednik gospod Ferrand je pozvonil, čeprav je vladala v dvorani popolna tišina; svečano je vstal, listal po spisih, si odkasljaj in naposled začel na pol obrajan h gospodu Fronvillu:

»Danes se bomo ukvarjali s prav nenavadnim slučajem, in sicer z zadevo gospe Marione Fronville, žene tukajšnjega gospoda grofa Fronvilla. Prosim odvetnika gospoda grofa, naj spregovori.«

Nastal je molk.

Odvetnik, gospod Leblanc, čekat moč širokega obraza, je prav potasi vstal in se razgledal po poslušalcih; bržčas je skušal s tem zavlačevanjem podkrepiti napetost. Naposled je začel po malem govoriti:

»Slavno sodišče! Spoštovane dame, spoštovani gospodje! Kakor je pravkar gospod predsednik povedal, se bomo ukvarjali s slučajem, ki ga do današnjega dne ne pozna zgodovina tubenega sodišča na svetu — zato ne

pretiravam, če trdim, da je zadeva nezasišana senzacija. Ni mi do tega, da bi vas dolgo mučil s praznim besedičenjem, zato vam bom kar seznanil z dognanimi dejstvi:

Moj visoki klient, gospod podprefekt Seinskega okrožja grof Fronville, se je pred petimi leti, natanko rečeno sedemnajstega avgusta, poročil s kontoso Marione Clermontove, hčerko gospoda generala Clermonta iz Marseilla. Že koj v začetku pribijem, da je bil zakon nad vse srečen... Žal je mlada grofova soproga že po enem letu hudo zbolela in umrla po dvodnevni bolezn. Mrliški list, ki ga je napisal znameniti mediciner doktor Varnasse, je v mojih rokah. Odveč bo, če poudarim, da je bila bol mojega klienta sprčo nenadomestljive izgube nepopisna.«

Odvetnik je nekaj trenutkov molčal. Vsi pogledi so se tedaj uprli v grofa, ki je sedel dozdevno popolnoma brezčutno in gledal nepremično v praznino.

»Mrtvaško opravilo,« je nadaljeval odvetnik, »se je vršilo v Notredamski cerkvi, pokojnico so pa potlej položili na montmartrskem pokopališču k večnemu počitku.«

Gospod Fronville je prav pogosto obiskoval grob svoje soproge, zlasti pa ni nikoli opustil pobožnosti na vernih duš dan. Tako se je zgodilo tudi drugega novembra lanskega leta. Grof je stal zatopljen v žalostne misli pred grobom, ko ga je zdajci vzklil neke dame za njegovim hrbtom zbudil iz zamaknenosti. Obrnil se je — in zagledal damo, ki je bila njegovi pokojni soprogi na las podobna. Tudi dama se je ob pogledu nanj neznansko prestrašila, vendar se je pri priči zbrala in brž stekla proti pokopališkemu izhodu. Ko je gospod Fronville premagal osuplost, je sledil dami in je prišel še o pravem času na ulico, da je spoznal, grb na kočiji, s katero se je dama odpeljala. Gospodu Fronvillu je bil grb družine d'Armincoursovih dobro znan.

Pripomniti moram, da je bila Mariona Clermontova nekoč toliko kakor zaročena s stotnikom d'Armincoursom. Stotnik je pa moral s svojim polkom v Zapadno Indijo, in odondod je kmalu prišla vest, da je v bojih padel. Nekaj mesecev kasneje se je gospodična Clermontova poročila z gospodom Fronvillom.

Pripomniti moram gospodu vnovič na lanišnji vrnitvi duš dan, ko je aretal grof svojo umrlo ženo, ali vsaj damo, ki je bila nenavadno podobna pokojni. Tistega dne se je zgodilo namreč, da nekaj važnega grobarja in njegov pokopališča je umrl zadet od kapi. Sicer ni potrebno, da sta oba slučaja v zvezi, pač je pa nedvomno dognano, da je grobar videl srečanje ob grobu. Bržčas ga je navdalo to srečanje s takim strahom, da je umrl. Slavno sodišče moram po vsaki ceni prositi, da posveti temu dogodku vso pozornost.

Grof Fronville se je zaradi čudnega srečanja, ki si ga nikakor ni mogel razlagati, tako razburil, da je prosil, naj odpro grob njegove pokojne žene. Dotod, dame in gospodje, lahko opravičimo vse zgolj s podobnostjo, ki je grofa tako zmedla, da je v neznaniki po vsaki ceni hotel spoznati svojo mrtvo ženo.

Z oblastnim dovoljenjem so torej odprli grob in izvlekli kredo, ki je bila še imenitno ohranjena. Odvili so vijake in dvignili pokrov.

Odvetnik je prekinil svoj govor; ozrl se je okoli sebe, in zdelo se je, da je zadovoljen, ker vlada v vsej dvo-

rani grobna tišina. Naposled je spet spregovoril:

»Krstja je bila prazna...« Ta stavek je sprožil med poslušalci lahko šepetanje in razburjenje. Precej časa je trajal mučen vtis, ki so ga odvetnikove besede povzročile.

Gospod Leblanc je potrpežljivo čakal. Šele ko je bilo popolnoma tiho v dvorani, je nadaljeval, obrnjen k sodnikom:

»Gospod predsednik! Spoštovani gospodje sodniki! Začasno se odrečem nadaljnjemu dokazovanju. Sprčo skrajno sumljivih okoliščin predlagam, da soodi sodišče tukaj navzočo gospo d'Armincoursovo z mojim klientom, gospodom podprefektom grofom Fronvillom.«

Odvetnik je molčal, izpil kozarec vode in sedel.

Med poslušalci je završelo. Tudi sodniki se so po tihem med seboj pogovarjali. Vse zanimanje in vsa pozornost sta bili v teh minutah posvečeni dami v sivi svilnati obleki, ki se doslej skoraj ni zmenila za dogodke.

Po kratkem razgovoru s sodniki je predsednik spet spregovoril in izjavil, da je sodišče pripravljeno ugoditi odvetnikovega predlogu. Gospa d'Armincoursova naj torej blagovoli stopiti pred gospoda grofa, ki trdi, da vidi v njej svojo pravo zakonsko ženo.

Stotnikova žena je vstala, dvignila pajčolan in se prostodušno ozrla po poslušalcih.

Vzkliki začudenja in simpatije so se slišali od vseh strani. Nič čudnega, ko je bila gospa d'Armincoursova tako nenavadno lepa; ozek ovalni obraz, bel ko slonovina, temne oči, priključljivo očarljive, lepe rdeče ustnice, grški nos, mirno čelo, zasenčeno od blestečih las;

vse to je bila dovršena slika lepote in ljubezni, ki ji je le redkokdaj najti para.

II

Počasi je stopala gospa d'Armincoursova proti grofu, ki je trdil, da je njen zakonski mož. Nič ni omahovala; njen korak je bil gotov in v obrazu ji ni trnila niti mišica.

Grof je vstal in si ogledoval ženo, ki je stala komaj tri korake pred njim.

»Marion,« je polglasno dejal, vendar tako nežno, da bi tega ne bil nihče prisodil temu zapetemu možu. Proseč in roče je bil njegov glas; kakor da bi hotel reči: Marion, spoznaj me vendar... Marion, saj vendar nisi mogla vsega pozabiti... Marion, neizrečeno te ljubim...«

Toda gospa d'Armincoursova ni niti malo vzdrlhela ob tem klicu.

»Motite se, gospod,« je rekla s trdnim glasom, »ni mi Marion ime; Beatrix d'Armincoursova sem. Rada verjamem, da so si ljudje včasih nenavadno podobni, tega pa ne razumem, da si upate resno trditi, da bi naj bila jaz pokojnica, ki ste jo nekoč pokopali... Izbijte si to iz glave! To je nemogoče!«

Globoko ganjen je poslušal gospod Fronville njene besede; bolj njen glas ko vsebino. Precej časa je minilo, preden je grof razumel, da ta ženska zanika, da bi bila njegova žena. Naposled je stisnil ustnice in spet sedel. Od tiste minute dalje je sedel prav tako brezčutno in s tako v daljavo zatopljenim pogledom kakor doslej.

V tistem trenutku je skočil stotnik d'Armincours pokoncu, stopil naprej in strastno vzkliknil:

(Dalje prihodnjič)

Krušni brat

FRANCOSKI NAPISAL FRÉDÉRIC BOUTET

Od zime sem je Silvestre Arnaud na žive in mrtve dvoril Gilberti Fageovi. Gilberta je bila prikupna mlada rjavolaska, zelo premožna in že nekaj let vdova. Silvestre Arnaud, portretni slikar, je poznal en sam cilj: hotel je postati elegantni modni slikar, ki bo lahko portretiral vse lepe ženske. Trudil se je, da niso bile njegove slike nikoli prestarinske, pa tudi ne premoderne, skratka slikal je tako, da so bile modelu všeč in so mu povrh še laskale. Šel je tako nekako srednjo pot med fotograf-sko vernostjo in med sicer zanimivo, vendar odbijajočo moderno sliko.

Kakršen je bil v slikanju, takšen je bil tudi na zunaj: eleganten in negovan. Seveda je moral zategadelj živeti skromno in štedljivo, kakaj zaslužil je, bora malo. Njegov oče sta bili dve jaci, ki si ju je sam skuhal. Samo kadar drugače res ni šlo, se je peljal s taksiem; v kavarno je zahajal samo vsake svete kvatre. Njegov atelje je bil prostoren in lepo urejen, njegove obleke izbrano elegantne, morda včasih celo prelegantne. Njegovo občevanje je bilo nekam hudo podobno njegovi obleki: malo preza-pet je bil, skoraj domišljav, čeprav zmerom vljuden.

Vsa njegova mikavnost pa se zmerom ni pridobila Gilberte Fageove. Silvestre je bil zaradi tega skorajda obupan. Mlado vdovo je spoznal na neki novoletni večerji pri Berissovih. Berisse je bil neizmerno bogat industrijec; njegova žena, mlada in ljubezniva, je bila razen tega še Gilbertina bratranka — in nič čudnega ni, da se je Silvestre pri priči zaljubil v mikavno Gilberto. Od tistih dob ni zamudil nobene prilike, da bi se sestel z njo. Kaj kmalu ji je priznal svojo ljubezen.

Gilberta ga ni ravno zavrnila — toda upov mu tudi ni preveč dala. Pribito je pač samo to, da oboje-vanki ni bil nevšečen...

Toda Bog ve, če ji je ugajal? Minili so meseci — in revež še zmerom ni vedel kako je z njim. Medtem je prišlo poletje v deželo... In zdaj bo moral več mesecev živeti brez nje... Neskončno dolge mesece, polne same negotovosti.

Na vse to je mislil Silvestre, ko je nekega junjskega večera stopal k Berissovim. Nocoj bo pred jeno poslednjič videl Gilberto... Da bi mu vsaj nekaj bodrilnih besed v slovo privoščila... V velikem, živo razsvetljenem salonu je stopil k gospodnji, ji poljubil roko, potlej je pa pozdravil Gilberto. Nihče ni mogel slutiti, kako piči so Silvestrovci denarci, ko je pogledal njegov neomadeževan smoking, njegove blesteče lakaste čevlje, imenitno ovratnico. Njegovi svetli nazaj počesani lasje, skrbno obrt obraz... vse, vse na njem je pričalo o najskrbnejši negi.

Šele po večerji je lahko Silvestre spregovoril par besed z mlado vdovo. Sedela je v kotu kadilnice, in udobno skrčala dim vase. Silvestru se je zdelo, da je zdaj napočil pravi trenutek.

»Nocoj je poslednji večer... Ali vam smem pisati?... Tako žalosten bom, ker vas ne bom nič več vi-

del... In če bi vam smel pisati, bi vsaj v tem imel uteho...«

Gilberte se je nasmešnila; slikar se ji je zdel resnično žalosten. »Kar pišite mi. Čež poletje grem z Berissovimi. Najprej na morje... Potlej pa na njihovo posestvo v Pikardiji.«

»In vi, gospod Arnaud?« je vprašala gospa Berissova, ki je pravkar pristopila. V rožasti obleki, ki je tako prikupno poudarila njen stas, je bila videti nad vse ljubka.

»Kakor vsako leto, milostljiva; k stricu na kmete grem. Poleti mi je najljubši mir, pa se kar zabubim v samotno narave.«

»Da; saj se spomnim, vse poletje prebijete na stricovem gradu, kaj-neda?«

»Grad... nu, to ni prava beseda, preimenitna je... V Foitouju, daleč od vsakega večjega mesta, sredi božjega miru, res na kmatih, živi moj stric v svojem tuskulu. Star, podeželski plemenitaš je, ki se z namenom otepa modernega komforta. Sicer je pa pogled na staro mogočno zidovje prav imeniten; ta paradiz pa povzdignejo še mogočna drevesa starega parka in zasanjani ribniki.«

»V tej lepi okolici pač mnogo slikate?«

»Ne, skoraj nič. Tam rajši sanjam... Zlasti letos bom sanjal — s toplim pogledom je ošinil Gilberto — in še mnogo... Tudi o umetnosti mnogo razmišljam in marsikaj mi postane šele takrat jasno... Mnogo igrati na klavir in večkrat na dan jezdim na sprehod...«

»Avto mi je že ljubši,« ga je prekinil gospod Berisse, ki je slišal poslednje besede.

Silvestre se je kmalu poslovil. Čez nekaj dni se bo odpeljal k svojemu stricu. To je bila edina resnica med vsemi drugimi olupševalnimi lažmi. Stric je imel kmetijo, ki sta jo s teto sama obdelovala.

Res sta se otepala slehernega modernega komforta: gnojšče je bilo tik vrat, po dvorišču so se sprehajale kure, iz hlevov se je slišalo kruljenje prašičev. Svinjski hlevi so stali tik ob kuhinjskem oknu. Za tržne dni je stric vpregel suho kobilu. Sam, stara kmečka grča, je ropotal z lesenimi coklami okoli teta pa, sivolasa zgrbljena starka, je Silvestra v mladih dneh negovala in vzgajala. Na moč je bila seveda ponosna na svojega nečaka, ki je prihajal vsako poletje k njej na počitnice. In tudi Silvestre je ljubil svoja sorodnika, še bolj je pa ljubil zdravo in mirno življenje, ki mu je bilo v pravi počitek po mehkužnem pariškem životarjenju.

Res ni ničesar slikal. Rajši je hodil na sprehode in ribe lovil. Tam je našel stotero veselje; vse, kar ga je v mladosti veselilo, ga je veselilo tudi zdaj. Po dolgem sprehodu je rad sedel v vaško krčmo in ga popil polič s svojimi nekdanjimi tovariši.

Julij in avgust sta minila. Gilberta Fage je dobila več pisem. In ta pisma so lepo damo nekam ganila.

Meseca septembra je Berisse predlagal daljši izlet z avtomobilom.

»Imenitno; s poti bomo zavili malo vstran in obiskali naše prijatelje,« je vzkliknila gospa Berissova.

Tudi Gilberti je bilo všeč tako; hkratu se je spomnila ubogega Silvestra Arnauda. O, tudi njega bi lahko obiskali na gradu. Joj, kako bo srečen, ko jo bo spet uzrl!

Nekega vročega popoldneva se je vrnil Silvestre z reke, kjer je že od ranega jutra lovil ribe. Spotoma se je hotel v vaški gostilni še malo pokrepčati. Komaj je izpil kupico iskrečega se vina in si prižgal pipo, je zaslišal brnenje avtomobila. Skozi umazana okna je videl, da je pred krčmo obstal eleganten avtomobil. Trebušasti gospod je sedel pri krmilu in dve gosposki dami sta sedeli zadaj...

Silvestre je skoraj omedlel: spoznal je Berissova in Gilberto. Takoj se mu je posvetilo v glavi, da ga nameravajo prijatelji preseneliti na »gradu... Lepa reč! Joj, kje bi samo vzletel grad z mogočnimi stolpi, s prekrasnim parkom in zasanjanimi ribniki? Kje naj sname strica, podeželskega plemenitaša, kje naj gostom zalga na klavir, odkod naj vzame jezdnega konja... Skriti se mora... toda kam? Vsak hip utegnejo vprašati po gradu, izvedeti utegnejo žalostno resnico... naposled utegnejo uzreti še njega... Kam se naj le skrile, kam naj zbeži?... Vstal je in se pogledal v ogledalo: zagorel obraz, dva meseca stara brada... prava sreča, da se dva meseca ni moral briti... Lase so mu štrleli izpod kmečje, njegova odpeta srajca je razgaljala obračene prsi, njegova oguljena zamazana ribiška jopica je mahedravo visela na njem.

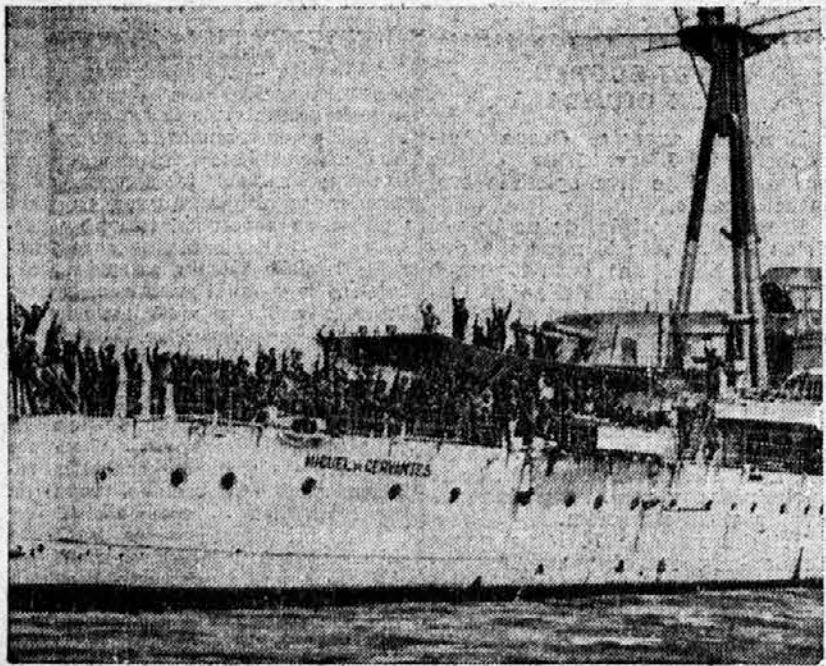
Tedaj se mu je posvetila rešilna misel: njegova zankarna zunanost ga utegne iz vleči iz zagate. Saj ga živ krst ne bo spoznal... Lase si je še bolj razkuštraj, čepico si je potegnul postrani na čelo, pipo si je zataknil med zobe, roke je zagrebel v hlačne žepe in — zibaje se v bokih stopil pred krčmo.

»Kaj pa želi gospoda?« je vprašal s kmečkim naglasom. »Prosim, ali mi lahko poveste, kje je grad Silvestra Arnauda?« je vprašal Berisse.

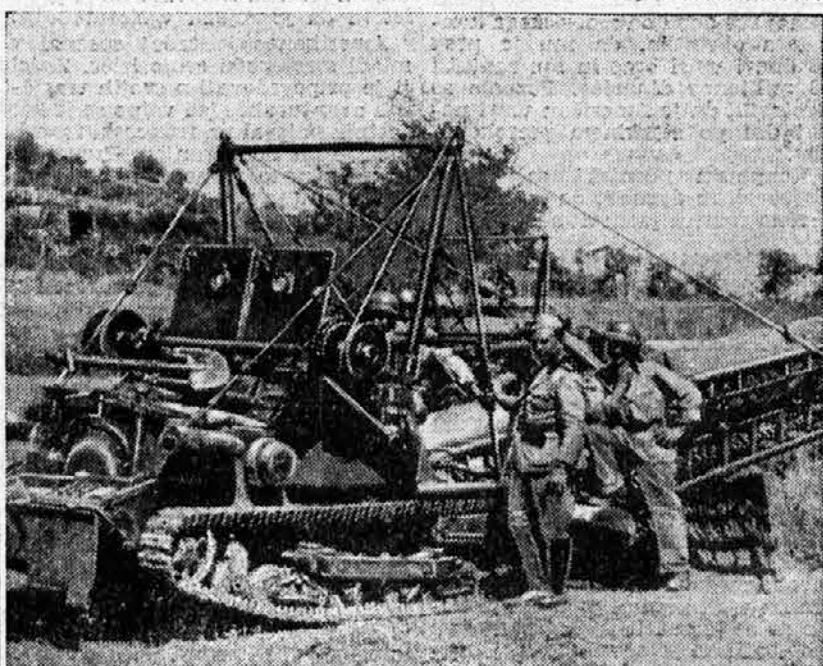
»Tam gor,« je dejal in z roko pokazal na bližnji hrib, ki so se na njem videli obrisi nekega gradu. »Toda v gradu ni nikogar, gospoda so zaradi smrti v sorodstvu odpotovali...«

»Pa to za gotovo veste?« je vprašal Berisse nejeverno.

Nadaljevanje na 8. str.

Španska križarka »Miguel de Cervantes« je za nemškim parnikom »Kamerunom« prisilila zdaj še neko angleško ladjo, da je spremeni-la svojo smer.

Bojni tank z lastnim mostom so preizkušali Italijani pri zadnjih manevrih. Ta tank z lahkoto prebde široke jarke in mu tudi navpične zapreke do 5 metrov niso mar.

Da bo izbira na mizi

Nekaj receptov izbranih jedi

Jedilni list za skromnejše razmere

Nedelja: Naravni zrezek v smetano-vi omaki, krompirjev suflé,* jabolčni zavitek.

Ponedeljek: Goveja juha z jetrnim rižem, špinadne omlete, endivija s krompirjem.

Torek: Riževa juha, možgani v omaki,* buhte.

Sreda: Goveja juha z ohrovtovim ponvičnikom, govedina s koprovo omako, češki cmoki.

Četrtek: Goveja juha z vlivanci, mesni praženec,* pečen krompir.

Petek: Juha s stročjim fižolom, zdrobov praženec s češpljevim kompotom.

Sobota: Možganova juha z drobtinimi cmoki, mešana sočivje, kruhov narastek.

Jedilni list za premožnejše

Nedelja: Goveja juha s slaninskim ponvičnikom, telečja pečenka v karpni omaki, rezanci, kavna torta s polivko.

Ponedeljek: Telečja obara z rižem, pečen svinjski jezik s krompirjem, pečena jabolka.

Torek: Goveja juha z mozgovimi cmoki, govedina, luščen mlad fižol, buče s smetano, karamelne rezine.

Sreda: Goveja juha z žlikrofi, svinjska rulada s praženim krompirjem, maslene jabolčne rezine.

Četrtek: Možganova juha, goveji zrezki z gobami in rižem, češpljevi cmoki.

Petek: Ovsena juha, postrvi, endivija s krompirjem.

Sobota: Krompirjeva juha, pariški zrezki z rižem, maslene sirove blazinice.*

Recepti za jedi

označene v jedilnih listih *

Krompirjev suflé

Potrebujemo: 5 jaje, 10 in 5 dekagramov presnega masla, 2 žlici moke, 2 dl smetane, 8 in 2 dkg trdega nastrganega bohinskega sira.

Prilpavimo: 10 dkg presnega masla spenimo s 5 rumenjaki in vmešamo v 12 pečenih in pretlačenih krompirjev. V smetano - vzvrkljamo 2 žlici moke, jo primešamo rumenjakom, potlej pa po malem prisipavamo 8 dkg bohinskega sira. Naposled popramo zmes in se rahlo vmešamo sneg iz 5 beljakov. To testo denemo v omazlen lik za narastke in pečemo suflé v srednjem vroči pečnici 1 uro. Pečeno jed potresemo s preostlim bohinskim sirom, lahko jo po povrhu še pokapamo z razbeljenim presnim maslom.

Mesni praženec

V razbeljeni masti popražimo drobno sesekljano čebulo in sesekljan pečurki in pridenemo ostanke govedine. Govedino zmeljemo prej na strojčku in ji primešamo v mleku namočene in iztisnjene zemlje, sol, poper in 1 jajce. To zmes pečemo tako dolgo, da se napravi trda rjava skorja. Praženec serviramo na plitvem krožniku in ga okrasimo s pečenimi jajci.

Maslene sirove blazinice

Pretlačen sir in po teži prav toliko moke in masti zgneemo brž v testo. Razvaljamo ga za pol cm debelo, ga zrežemo na štrikotnike, jih obložimo z nadevom, zapognemo vogale čez nadev in jih tam kjer se konice stikajo spnemo s prišiljenim lešnikom. Nadev v si pripravimo iz zmletih lešnikov, drobtin, rumenjakov, sladkorja in nekoliko runa. Namesto lešnikov lahko vzamemo tudi orehe.

Tako pripravljene blazinice pomažemo s stepenim jajcem in jih pečemo v zmernovroči pečnici, dokler lepo ne zarumene.

Možgani v omaki

Goveje možgane operemo in pripravimo takole: Potegnemo iz njih kožico, odstranimo vse kar je krvavega in jih denemo na cedilo, da se odcedijo. V kozico denemo žlico masti, dobro sesekljamo čebulo, pečico opranih gob, nekoliko popra in svežih paradiznikov ter vse počasi dušimo. Čez 10 minut obrnemo možgane, pustimo še 15 minut dušiti, potlej jih pa vzamemo iz kozice z lopatico. Pripravimo si svetlorumeno prežganje, prilijemo zajemalko vode, zmešamo omako in jo pustimo počasi vreti. Nato denemo možgane v omako in pustimo še 10 minut vreti. Serviramo jih gorke, garnirane z ajdovimi žganci in rdečo peso. Najboljši so sicer telečji in prašičji možgani, ker so pa preveč mehki, jih težko pripravljamo.

Pazljivo čistite obleke!

Ze v zgodnji jeseni je treba napraviti red v omarah! Letne obleke bodo šle čez zimo počivat, toda preden jih boste shranili, jih morate temeljito pregledati in očistiti. Vsaka gospodinja itak že ve, da se dajo masni madeži odstraniti z bencinom, ne ve pa vsaka, kako je treba čistiti. Z nepravilnim čiščenjem utegne obleko popolnoma uničiti, zato si naj pazljivo prebere naše navse.

Pri čiščenju z bencinom ni nikoli treba tretji umazanega mesta, ker se s trenjem in drgnjenjem umazanja samo prenese v okolico umazanega dela. Če torej čistite, manjšo stvar, n. pr. ovrtnike ali začetnice, jih kar cele namočite v bencin in jih potlej rahlo obračajte. Če madež takoj ne izgine, zamenjajte umazani bencin s čistim in ponavljajte to toliko časa, da madež res popolnoma izgine.

Če si umazete obleko, je kakopak ne morete namočiti cele v bencin, zato napnite obleko čez dva stola in kapajte bencin na zamazani del obleke. Pod madež postavite krožnik ali kakšno drugo posodo, da bencin ne kaplja po tleh. Nato obleko posušite. Če madež še ni popolnoma izginil, ponovite čiščenje.

Makeže od oljnate barve čistimo s terpentinom. Ker pa ima madež od oljnate barve debelejšo plast, je čiščenje težavnejše. Pomagajte pa si tako, da vzamete krpo iste barve in po možnosti tudi iste vrste tkanine kot je obleka, ki jo nameravate čistiti. Pomakajte to krpo v čisti terpentini in drgnite umazano mesto. Ko ste madež že v glavnem odstranili, napnite obleko spet čez stola in kapajte terpentinsko tekočino na madež, dokler popolnoma ne izgine.

Kadar uporabljamo bencin ali terpentini, se moramo ogibati bližine ognja. Ze močna toplota, kakor na primer neposredna bližina peči, lahko zaneti bencin. S terpentinom ali bencinom čistjenih oblek ne smete takoj likati. Počakajte rajši kakšno uro, ko bencin res že popolnoma izhlapi!

Nega zob

Mnogi ljudje mislijo, da zdravni zob ni treba negovati. Pa zmoti se pa človeku kaj kmalu mašuje. Nezadostna nega ust in zob ima škodljive posledice za človeško zdravje.

Starši morajo skrbeti, da se njihovi otroci že zgodaj navadijo negovati zobe. Napačno je mišljenje, da mlečnih zob ni treba čistiti. Če začno že mlečni zobje gniti, se pokvari zobna

korenika, ki se tudi kasneje več posušeno ne opomore. V bolni čeljusti se drugi zobje le počasi in slabo razvijajo.

Prav tako morajo tudi odrasli ljudje skrbeti za svoje zobe. Zanimarjeni zobje povzročijo težka želodčna in črevesna obolenja.

Najmanj enkrat ali dvakrat na leto pa si mora vsak človek dati zobnemu zdravniku natanko pregledati zobe.

Bolne zobe je v začetku gnitja mnogo lažje zdraviti kakor pozneje, ko je treba zobu dati krono ali pa ga celo zamenjati z novim umetnim zobom. Človek, ki redno nadzira svoje zobe, in si da takoj v začetku popravi vsako pokvaro, si bo prihranil mnogo denarja, bolečin in zatega časa.

Za nego zob imamo razna dobra sredstva, najbolje je pa, da se o tem posvetujemo z zdravnikom; zobni zdravnik bo po pregledu zob najlažje ugotovil, kaj je našim zobem koristno in kaj škodljivo.

Prvi znaki jetike

Neredno življenje, stradanje, pijanje, vlažno in mračno stanovanje, vse to so pospeševalci tuberkuloze. Človek, ki tako živi, je za bacile manj odporen in se zato mnogokrat okuži, če pride samo v dotiko s tuberkuloznim človekom. Izpljunki jetičnikov so nevarni tudi najodpornemu človeku.

Prvi znaki jetike so: nenadno hujšanje, oslabeleost, zbledelost, v hrbtu pod lopatico, zvišana temperatura do 37,5° Celzija in močno potenje. Sčasom začne bolnik bljuvati kri. Bolezen se stopnjuje toliko časa, dokler bolnik ne obleži v postelji. Temperatura se izdajno zviša, bolnika napada močan kašelj, krvavenje iz pljuč je pogostejše in hušje.

Pljučna jetika traja pri močnem človeku najdalje dalje časa, slabjši organizem pa lahko zlomi tudi v nekaj tednih. Ponavadi obolijo pljuča, toda bacili se razpasejo tudi v ostale organe človeškega telesa.

Črevesno jetiko dobijo zvečine ljudi, ki uživajo mleko od jetičnih krav.

Dieta za hitro hujšanje

(Nova ameriška metoda)

V Združenih državah danes z velikim uspehom uporabljajo posebno dieto za hitro in neškodljivo hujšanje. Razumljivo, da je vezana ta dieta na strogo zdravniško nadzorstvo.

Nova metoda hujšanja je navdušila zlasti ženski svet, ki stalno teži za vitko linijo.

Dieta obstaja v tem, da pacientka nekaj dni ne zauživa drugega, ko zeleno solato. Tri do štirikrat na dan naj pojuzje krožnik zelene solate, ki ne sme biti preveč mastna. Očista naj jo z limonovim sokom ali z vinskim kisom, nikoli pa ne z esenco.

Ta dieta je dovoljena največ štiri dni, potlej se je treba vrniti k navadni hrani. Hranite se recimo dva dni z normalno hrano, in tri dni s solato ter ponavljate to tako dolgo, dokler ne dosežete zaželenega teže. Da se vam solata ne bi pristudila, jo lahko od tedna do tedna zamenjate s kislim zeljem brez olja ali masti.

Po solatnem obedu lahko pojedete tudi nekoliko sadja, da ne bo hrana preveč enolična. Namesto solate uživajte za spremembo tudi nesoljeno redkev.

Dve do tri skodelice črne kave ali ruskega čaja vam med hujševalno kuro ne morejo škoditi. Brez skrbi lahko popijete tudi čašo belega ali črnega vina. Piva pa se ogibajte, ker je redilno.

Kuhinjska posoda, jedilno orodje

Franc Golob

LJUBLJANA, Wolfova ulica

V par vrstah

— Večja strupena kaža izcedi iz svoje strupene žleze 3—4 kaplje strupa.

— Julij Cezar je vsem osebam, ki so se ukvarjale z zdravništvom, dal posebna pooblaščenja in državljanske pravice v Rimu.

— Ljudje z žolčnimi kamni ne smejo piti hladnih pijač, ne smejo zauživati sladoleda in ne ledene kave. Hladne pijače utegnejo povzročiti hude bolečine v žolčniku.

— Prazen želodec ne izločuje želodčnega soka.

— Povečani krvni pritisk opazamo pogostejše pri ženskah ko pri moških.

— Pri išiasu je temperatura kože v bližini obolele kosti za 0,3 do 0,9 stopinj nižja ko drugod.

— Človek v negibnem stanju porabi 6—8 litrov zraka na minuto. Pri napornem delu ga pa porabi močan človek v eni sami minuti 100 litrov.

— Močan udarec v trebuh lahko trenutno povzroči smrt, če se pri tem srce zaustavi.

— Najmanj 9 odstotkov kisika mora biti v zraku, da človek lahko diha. Manjša količina kisika je človeškemu življenju nevarna.

Humor

Neporabna kuharica

Lastnica javne kuhinje de kuharici: »Za mojo hišo ste popolnoma neporabni.«

»Saj so vendar vaši gostje tako zelo zadovoljni z vsem, kar skuham.«

»Saj prav zato...« odgovori gospodinja.

Poslednji grobar

»Tak nehai že s tem prokletim vpraševanjem!«

»Samo še nekaj mi povej, oče!«

»Naj bo v božjem imenu, toda potlej mi daj mir!«

»Povej mi očka, kdo bo pokopal poslednjega človeka, ko bo že mrtev?«

Profesorska

Profesor izprašuje anatomijo; kandidat molči ko grob. Profesor ga naposled grobo nahruli:

»Nu, če nimate črevesja v glavi, ne bo iz vas nikoli kaj prida zdravnik!«

Velik obrat

»Povej mi, nesrečnej, kaj si ukrenil, da boš obvestil svoje upnike?« vpraša stric nečaka, ki ga namerava denarno podpreti.

»Misliš, da se res nisem nič pobrigal? Saj sem si že naročil razmnoževalni aparat!«

V naglici...

Mali Petriček priteče strahovito blaten domov.

»Za pet ran božjih, kaj si pa počel?« ga osuplo vpraša mati.

»Padel sem, pa je bila cesta tako strašansko blatna!«

»Seveda — kar z novimi hlačami!«

»Mamica, saj v naglici nisem utegnil, da bi jih slekel!«

Red

V delovni sobi hišnega gospodarja je kakor po viharju. Na mizi leži preproga, na tleh so razmetane knjige, na mizni svetilki visi telovnik, na lestenci pa kravate. Košara za odpadke počiva na klavirju, stoli stoje na omarah, vsi predali so odprti, po tleh je vse polno papirja in časniških izrezkov... Med vso to šaro kobaca po vseh starih hišni gospodar.

Zena stoji vsa osupla pri vratih.

»Kaj počneš, Kazimir?«

»Iščem...«

»Kaj?«

»Moj govor za radio: Red v hiši prihrani mnogo dela in časa!«

Se ena profesorska

Pri profesorju Raztresencu so dobili naraščaj. Pestunja sporoči profesorju veselo novico:

»Gospod profesor, deček je...«

»Saj vidite, da sem zaposlen, dečemerno profesorja naj se oglasi kasneje!«

Tekmovanje

Požiralnik se vrne pijan domov.

Gospa Požiralnikova sedi na postelji in preteče vpraša:

»Odkod prihajaš?«

»V klubu smo tekmovali, kdo bo več izpil...«

Zena: »Kdo je pa dobil drugo nagrado?«

Zlobno

»Moj zenin in jaz sva skupaj natančno 50 let starata.«

»Takšnega zelečca si si izbrala za moža?«

Kakor v raj...

On: »Pri meni boš živela kakor v raj!«

Ona: »Se že poznamo; nikoli ne bom imela nič za obleč!«

Sožitje

Oče meri z brezovko sinu hlače.

»Vsak udarec, ki ti ga moram priznati, me boli!« de oče.

»Očka, nikar ne bodi pretrd s seboj!« se odreže sinko.

Anekdote

Vljudni špance

Angleška kraljica Elizabeta (1508 do 1583) si je mnogo domisljala na svojo lepoto. Samo da so ji ljudje laskali, pa je bila že vsa srečna.

Nekoč je vprašala grofa Ferrija, španskega ambasadorja v Londonu, ali se mu všeč njene dvorne dame.

»Kadar solnce sije, veličanstvo, ni videti zvezd,« je duhovito odvrnil grof.

Sardou kot gledališki režiser

Francoski dramatik Victorien Sardou (1831—1908) je bil zelo živčen. Kadar so kakšno njegovo novo delo študiral v gledališču. Navadno je svoja dela celo sam režiral in je bil v igralki od sila strog.

Ko so nekoč pripravljali novo Sardoujevo delo »Le roi carotte«, je Sardou izbral igralko in igralke, ki so predstavljal ti repo oni korenje. Nek mladenič je slučajno med skušnjo za blodil v gledališče, hoteč prositi za angažman. Ko ga je Sardou opazil, ga je vprašal:

»Ali ste repa ali korenje?«

»Gospod, preveč si dovoljujete!«

»Ničesar nočem slišati. Odgovorite mi samo, ali ste repa ali korenje?«

»Nisem ne to ne ono, sicer pa...«

»Ne blebelajte po nepotrebnem! Odgovorite mi brž, pri kateri skupini ste, ali pri belih ali pri rufenih?«

»Bržas ste repa!«

»Nisem!«

»Potlej ste pač korenje!«

»Ne, tudi to ne! Pošteno se molite, gospod...« je naposled zajel mladenič.

»Jaz se motim?« je vzklikel Sardou.

»Pri priči se poberite z odrta!«

Mladenič je ves zmeden odšel iz gledališča, čeprav ni razumel ničesar...

Friderik Veliki in vohuni

Zatasa prve šleske vojske je Friderik Veliki organiziral svojo vojsko po najmodernejših načelih. Bil je kakopak preprčan, da bo Avstrijec premagal in si osvojil Šlezijo.

Avstriji so poslali svoje ogledube na Prusko, da bi izvahali vse, kar stran razporeda in vojnih načrtov Friderika Velikega.

Nekega dne, ko se je vojna že začela, so vojaki v bližini šolara pruskega kralja prijeli nekoga avstrijskega vohuna. Peljali so ga k kralju, da mu izpraša vest.

»Pokaj si prišel sem?« ga je vprašal Friderik.

»Prišel sem, da izvem vse, kar mora vedeti naš protivnik o vojski vašega veličanstva.«

Kralj je ukazal dveina konjenika, naj posadita vohuna na konja.

»Vodita po vsem pruskem taborišču in ga punčita o vsem, kar ga bo zanimalo: povesta naj mu, koliko ste voznikov, koliko grozja in strahiva ima, koliko konj itd.«

Dolgo sta konjenika vodila vohuna po taborišču in se končno vrnila z njim h kralju. Vohun je bil preprčan, da ga bo dal kralj obesiti. Kralj mu je pa s smehom dejal:

»Zdaj veš vse! Pojdi k svojim in jim povej, kaj si videl. Povej jim pa tudi to, da si bo Friderik Veliki kljub dunajskim vohonom osvojil Šlezijo.«

Kralj Friderik Veliki je ostal moč besele!

Neprijazen zdravnik

Slavni dunajski zdravnik dr. Lister je bil znan po svojih ostrih in zajedljivih odgovorih. Zelo piker je bil zlasti do onih ljudi, ki so ga na ulici ali pa celo v družbi ustavljali in vpraševali za zdravniški nasvet.

Ko je nekoč sedel z večjo družbo pri večerji, se je obrnil k njemu bolj ša dama in ga zaskrbljeno vprašala:

»Ali mi hočete povedati, gospod doktor, s čim se začne vnetje slepiča?«

»S črko v e — je odgovoril zdravnik zajecljivo.

Nemški častniki pozdravljajo Mus solinija na italijanskih manevrih.

Vojaške vaje moskovske proletarske divizije. Po prehodu čez reko se formirajo oddelki.

Kontesa Klara

Roman

Po francoskem izvirniku
Georgesa Chneča

priredil A. R.

23. nadaljevanje

Napetost njenih živcev, ki ji je do zdaj podellila toliko moči, je zdaj splahnila; opotekla se je in padla svojemu bratu v naročje. Oktavij jo je nežno odnesel na mehko trato. Srce trgajoče ihtenje ji je dvigalo prsi. Tako dobro so ji dele nežne bratove besede, da je zaprla oči.

Ko se je spet pomirila je bila resna in zamišljena; zasanjana je gledala v dolino, ki se je vsa zelena in cvetoča razprostirala pred njo. Gledala je tja do Malmajsona, občudovala je prekrasen park, ki so iz njega molele strehe Renéjevega gradu. Visoki dimniki moževih tovarnov so puhali goste črne oblake dima, stari cerkveni zvonik se je dvigal proti nebu, in poslednji žarki zahajajočega solca so zlatili križ na njem.

Ta skriti in tihi kos zemlje je postal zdajci cilj Klarinih sanj. Spomnila se je, da je nekoč prav od tod z zaničevanjem in z besom opazovala posestvo osvojenega tovarnarja. Odslej bo tu zanj raj, zakaj v njem živi njen René, v njem dela in seje ljubezen...

Godovanje

Dan sv. Klare je bil letos kakor nalašč nedelja. Suzana je pa praznovala svoj god dan prej. René, ki je od prvega dneva svojega nesrečnega zakona podredil življenje svojemu poklicu, je menil, da se temu dvojnemu slavu pač ne bo mogel ogniti. Zlasti zato, ker po svoji poroki skoraj še nikoli ni sprejemal gostov. Klara je vso zimo bolehal, a njeno okrevanje se je vlečlo dalje v pomlad. Tovarnar je imel celó vprico klepetulj tehtno opravičilo, ker ni vso sezono odprl vrat svojih salonov.

Večkrat je opazil, da se je zdela Klara pri manjših sprejemih in v družbi včasih zelo zapostavljena, zato se je odločil, da ji bo tokrat z imenitnim slavljem tudi javno dokazal svojo zakonsko nežnost.

Vabila so bila že več kot deset dni razposlana; tedaj se je pa Klara kar na lepem zatekla s prošnjo k Renéju in tvegala poskus zblizanja. Žal je ta nesrečna prošnja njuno boleče razmerje samo še poostrižila...

René je bil tako skrušen, da je sprva nameraval slavje odpovedati; toda malo kasno je že bilo, saj je bil dan Klarinega godu že pred vrati! Na Klara se je lahko zanesel; dobro je vedel, da bo ponosna mlada žena pokazala okolici smehljajoč se obraz... S težkim srcem in nezadovoljen sam s seboj in z drugimi, se je tovarnar naposled odločil, da bo svojo vlogo kot hišni gospodar in gostitelj igral kolikor mogoče vedro in nepriziljeno.

Že zgodaj zjutraj se je Klara zaklenila v svoje sobane in se pripravljala na boj. Po vsaki ceni je hotela ugajati; skrbno in preračunljivo se je lišpala, kakor kakšna koketa, ki si hoče osvojiti bogatino... Niti najmanjše toaletne skrivnosti ni prezrla. S krasno obleko je hotela povzdigniti svoje čare. Oblekla si je belo obleko, okrašeno z drobnimi svilnimi čipkami, posejano z nežnimi šopki umetniško izdelanih vrtnic... Globok izrez na hrbtu je odkrival njeno plemenito oblikovano pleča, sprednji izrez je pa kakor venec obkrožal njene kipeče košončevine.

bele prsi. Goste plave lase si je pripele visoko nad zatilnik in si zataknila v lase živordečo vrtnico. Tako lepa je bila, da sta Suzana in Brigita, ki sta ji pri oblačenju pomagali, navdušeno ploskali — in se je nista mogli dovolj nagledati. Klara se jima je s pogledom ljubeznivo zahvalila, premerila se je še poslednjič od čevljev do glave v brušenem ogledalu in z dostojanstveno skromnostjo odšla ob določeni uri v sprejemnico.

V velikem salonu, opremljenem do zadnjega kotička v izbranem slogu Ludovika XIV., je kramljal René v elegantnem fraku in z belo ovratnico z baronom, ki je imel rokave svojega suknjiča zavahane, zakaj obe roki je imel popolnoma namazani z neko rumeno tekočino. Baronica, ki je vstopila s Klaro vred, je obupano vzkliknila:

»Dragi prijatelj, odkod pa prihajate takšen in ob tej uri... Kakšne so vaše roke?«

»Oprostite, draga,« je odgovoril baron in zardel ko šolarček, ki ga je učitelj zalotil, »v laboratoriju sem se malo zakasnil. — Jod, ki sem ga ponesreči prevrnil, mi je malo pobarval nohte.«

»Malo pobarval!« je vzkliknila mlada gospa, »saj to je vendar strašno! Tako se ne morete predstaviti gostom; videti ste ko kakšen fotograf!«

Baron se je nasmehnil.

»Zagotavljam vam, da se da ta reč prav hitro odstraniti!«

»Hotel se je približati svoji ženi. Nikar mi ne pridite blizu!« je kriknila žena in prestrašeno odskočila. Dragoceno toaleta imam. Prosim vas, odidite, pa brž! Saj imate še toliko časa, da se preoblečete.«

René si je navdušeno ogledoval Klara, ki je v vsej svoji lepoti stopala proti njemu. V obraz je bila vsa blesteča; niti najmanjšega sledu žalosti in potrnosti ni bilo več na njem. Tovarnar je na tihem občudoval duševno krepost in pogum svoje mlade žene; v srcu ji je bil neskončno hvaležen, da bo tako zala in prelestna izpolnjevala svoje gospodinske dolžnosti. Z nasmehom, ki je spričo njega pobledela, se ji je René približal, držeč v rokah drobno usnjeno skrinjico, ki so se na njej blesteli začetnici njene imena: K. D.

»Dragotin! Se nimate kdo ve koliko,« je dejal z vpludnim priklonom. »Ko sva se poročila, nisem mogel v naglici dobiti vsega, česar sem si za vas želel. Dovolite, da zdaj popravim zamujeno.«

S temi besedami ji je ponudil skrinjico. Klara je bila močno ganjena, in vendar se je nekam obo-

tavljala. Baronica, ki je stala ob strani, je brž vzela Renéju skrinjico iz rok in jo odprla. Na temnem baržunu se je prikazala prekrasna diamantna ovratnica. Baronica jo je vsa navdušena dvignila predse in jo obračala na vse strani, da so se kar lomili bleščeči žarki dragega kamenja.

»O, draga moja, pogledj si vendar to knežje darilo.«

Klari se je čelo zmračilo. Darilo je bilo resda knežje. Hkratu se je pa mlada žena spomnila štiridesetih tisočakov, ki jih je hranila v ebenovinasti omarici; denar, ki ji ga je dal njen mož kot obresti njene »dote«. Prišla je k tej vsoti ceno te diamantne ovratnice. Ob tej misli je bila do skrajnosti ponižana in osramočena. Spet nov dokaz Renéjeve velikodušnosti! Denar, včasih njen najvišji adut, je izdajal René s kraljevsko nebriznostjo — in čeprav si ga je bil pridobil s trdim in neumornim delom, ni polagal važnosti nanj.

»Nu, René pripnite vendar svoji ženi to ovratnico v znak suženjstva. Saj je to itak najmanj, kar lahko storite,« je vzkliknila porogljivo baronica.

Précej nato se je obrnila k svojemu možu, ki se je pravkar brezhibno preoblečen vrnil:

»Vi, ki zmerom stikate za kamenjem, dragi moj, iščite malo, morda najdete še kaj takšnih...«

Tovarnar je medtem s tresočo se roko zapel ženi ovratnico na zatilniku. S prsti se je nehote dotaknil

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetilolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

njene baržunasto mehke kože; vzdrhtel je.

»No, no!« je nadaljevala baronica, »ob takšnih dneh, kakršen je današnji, se morata zakonca poljubiti.«

S temi besedami je porinila Klara Renéju v naročje. René je spričo tega nepričakovanega poziva prebledel ko zid. Z drhtečimi ustnicami se je dotaknil ženininega čela, in z zadržanim grlom, z zbeganimi očmi, s strahom se vprašujoč, ali ne bo nemara omedlel, sprejel najhladnejši in hkratu najpoželjivejši poljub.

Potlej je brž stopil v sosednji salon, da bi se umaknil ukletju tega zblizanja.

Klara doslej še nikoli ni popolnoma spoznala važnosti Renéjevega družabnega položaja. Opazila je pač, da so ga povsod sprejemali z največjo spoštljivostjo, toda šele zdaj je izprevidela, kako močan je bil vpliv njenega moža, šele zdaj, ko je uzrla, da ga je počastila z obiskom najplemenitejša gospoda iz okraja.

Pri obedu so sedeli visoki dostojanstveniki: gospod Monicaud, republikanski prefekt, ki je bil v družbi kljub svojemu prepričanju izbran v vedenju in v besedah; generalni prokurator, resen in dostojanstven gospod; državni zakladnik, nekdanji lahkoživec, ki se je vedel skrajno ljubeznivo, general in poveljnik divizije, in poleg njih še cela kopica civilnih in vojaških

dostojanstvenikov. Tudi knezoškof iz Besancona je bil med gosti; smehljajoči se ljubeznivi starček je sedel na Klarino desnico...

Atenaida, vsa zelena od besa, je bila priča zmagoslavja svoje tekme. Klara, ki ji je dajal mož prvič poguma s prijaznimi pogledi, je duhovito in samozvestno zabavala goste. Vsakemu je privoščila ljubeznivo besedo, vsakemu se je prikupila. Želja, da bi ugajala svojemu možu, da bi jo mož občudoval, jo je oplodila.

Grofa je Klarino prikupno vedenje popolnoma zmedlo; mlada žena je bila resda prekrasna in očarljiva. Bligny je sedel ko uklet in jo je, pozabivši vse okoli sebe, opazoval z nepritim občudovanjem. Njegova prerazdražena strast ga je gnala v brezumje.

Niti opazil ni, da ga je René z grozečo pazljivostjo meril. Sicer pa, kaj je bilo mlademu grofu mar kovaškega soproga. Bligny je že zdavnaj slovel, da utegne zakonskemu možu upihniti življenje, če mu je že oblatil čast.

Moulinet, ki se je na vse kriplje trudil, da bi zapletel prefekta v prijateljski pogovor, trobeč mu neprestano zdaj zgodbe o svoji skromni, skoraj siromašni preteklosti, hvaleč zdaj užitek bogastva, je tudi opazil Blignyjevo zamaknenost. Sicer je bil tudi že prej opazil, da se grof preveč suče okoli Klare, odkar je prišel iz Pariza.

Po navadi sicer ni polagal kdo ve kakšne važnosti na muhavost mladega moža, ta zadeva ga je pa le nekam preveč vznemirjala. Tovarnar je mogoče, in nanj se bo treba pred volitvami pošteno opreiti! Zaradi tega se je Moulinet odločil, da bo spregovoril z zetom pametno in resno besedo, preden mu bo utegnil zmešati štrene.

Grofica, sedeča poleg Renéja, je skušala tovarnarjevo pozornost obrniti drugam, vendar ni vse njeno besedičenje nič zaleglo. René je ostal hladen in raztresen.

Grofica Beaulieujska, desna tovarnarjeva sosedka, se je pošteno potila zaradi vročine, ki so jo izžarevale sveče velikega lestence. S pahljačo je skušala zavarovati svoje čelo.

René, prisiljen zabavati na levo in desno, je trpel peklenške muke, ko je moral gledati grofa kako je s poltenimi pogledi požiral gola pleča njegove žene. Nepopisen srd ga je popadel in ljubosumnost ga je morila. V duhu je s popolno utešenostjo sanjal, kako bi menil nič tebi nič umoril tega pohotnega, ki mu je storil že toliko žalega, in ga je še zmerom tako okrutno mučil.

Nesmiselno grofičino besedičenje ga je utrudilo — in ničesar si ni bolj želel, ko da bi ga kdor koli rešil te osvoježene ženske. Domislil se je ženinine želje, da bi odstranil grofico in grofa... Odločil se je, da ji bo ustregel. Toda zdaj se mu ni zdelo več dovolj, da bi grofa samo odstranil; preveč ga je zasovražil...

Konec obeda je bil za Derblaya pravo olajšanje. Na ploščadi je vel osvežujoč veter in Klara je čakala tu ljubko presenečenje. Vsi grmiči so bili razsvetljeni in pročelje gradu je bilo okinčano s cvetočimi venc.

Moulinet se je hotel tovarnarjevi ženi prikupiti, zato je izropal svoje cvetličnjake in ji poslal veliko košaro samih prekrasnih orhidej v dar.

Kini prinašajo

SOKOLSKI DOM ŠISKA

telefon 33 87

od 8 do 10. t. m.

»MARIA BASKIRČEVA«

KINO TALIIJA KRANJ

predvaja v soboto 5. t. m. ob 21. uri in v nedeljo 6. t. m. ob 17., 19. in 21. uri

»KRAJ ZAROČEN«

V gl. vlogi Deyers in Fritz Kampers V ponedeljek 7. t. m. ob 21. uri in v torek 8. t. m. ob 17., 19. in 21. uri

»BIL SEM JACK MORTIMER«

Adolf Wohlbrück in Sybilla Schmitz

KINO ŠOSTANJ

V soboto 5. t. m. ob 20.30 uri in v nedeljo 6. t. m. ob 18. in 20.30 uri Georg O'Brien v senzacionalnem filmu

»JEZDECI RUMENE KADULJE«

Dodatek: Olimpijada 1936 v Berlinu V ponedeljek 7. t. m. ob 20.30 uri in v torek 8. t. m. ob 15., 18. in 20.30 uri

»ANGEL AERODROMA«

S Shirley Temple v glavni vlogi Dodatek: Olimpijada 1936 v Berlinu

»Moj vrtnar si je pullil lase, ko jih je moral naložiti na voz,« je dejal nekdanji štacunar, ko so ga od vseh strani obsuli s kompliment. Njegov odgovor je bil raztresen, zakaj neprestano je opazoval svojega zeta, ki se mu je naposled posrečilo, da je oropal gručo mladih dam Klarine navzočnosti in jo spretno izvalil v skrit kotiček.

Tukaj sta se ta dva človeka, ki sta se nekoč ljubila, sprva s smehom na obrazu resno sprijela.

Grof se je v svoji strasti trudil, da bi si pridobil naklonjenost mlade žene; v vznemirjenih besedah je slavil njeno lepoto in ji zatrjeval svojo neomajno ljubezen.

Klara, da skrajnosti besna in ogorčena, se je hotela rešiti tega prisiljenega sestanka v dvoje. Njen glas je postajal čedalje trši in glasnejši, zakaj podzavestno je želela, da bi postal René pozoren.

Zdajci je spremenil Bligny svojo taktiko; njegove besede so postale blage in sladke ko med. Govoril je samo še o vdanem prijateljstvu in zahteval, naj mu da Klara vsaj roko, v znak, da mu odpušča. Toda medtem, ko je tako govoril, so se v njegovih očeh trgli bliski, izdajajoč lažnivost njegovih besed. Po malem se ji je blizal — in v poltemi je zdajci potegnil Klaro tako blizu k sebi, da je ogorčeno kriknila:

»Proč! Če se pri priči ne odstranite, pokličem — ne menite se za škandal — svojega moža.«

Grof je mlado ženo do skrajnosti raztogotil, toda takrat je Moulinet v zadnjem hipu preprečil nesrečo. Smehljaje se je stopil k njima in ju ogovoril z abotno vsakdanjostjo, ki je grofa zmerom tako razkačila.

»Kako je nočjo nebo jasno,« je začel milijonar z zasanjanim glasom. »Prvi krajec je, to obeta ves teden lepo vreme!«

Grof je ošinil Moulineta z zaničljivim pogledom, Klara je pa brž porabila ugodno priložnost in se izmuznila.

Grof je stopil korak naprej, da bi ji sledil, toda tast mu je s svečanim gibom zastavil pot. Prisilil ga je, da je šel z njim do bližnjega ribnika, in tam mu je del.

»Grof, z grozo sem opazil, na kakšne čudne načine nameravate skaliti dobre zveze, ki si jih utiramo pri gospodu Derblayu, hoteč...«

»Hoteč?« je ponovil grof in premeril z nesramnim pogledom tasta od pet do glave.

»Zet, prosim vas,« je dejal nekdanji štacunar, izgubivši potrpežljivost, »bodite tako prijazni in ne govorite z menoj več tako porogljivo, zakaj do grla sem sit tega.«

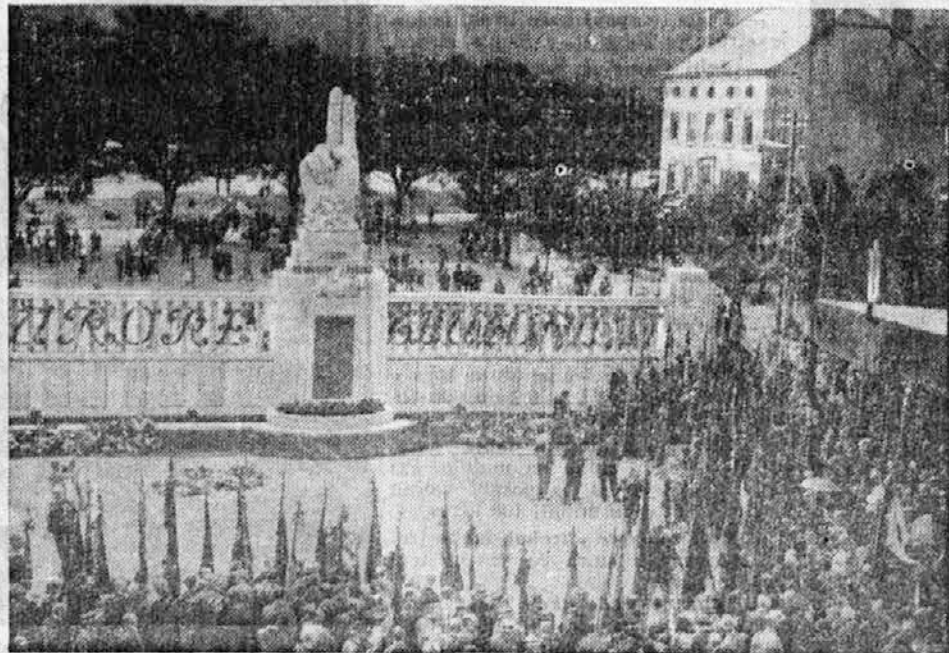
»Gospod Moulinet se razburja, svoj štacunarski prapor dviga; lej, lej...« ga je zasmehljivo osvrknil Bligny.

»Gospodu Moulinetu se zdi, da se prav nedostojno vedete,« je glasno dejal tast, »v občevanju z njim in z vašim gostiteljem, ki mu na skrajno podel in nizkoten način omrežujete ženo.«

»Ali se je mar blagovolila vaša gospa hčerka pritožiti?« je vprašal grof, oponašajoč pretirano vujdnost, ki je zvenela še žaljivejša ko siceršnji podsmeh.

»Pri moji veri: ne!« je odgovoril Moulinet. »Zdi se, da se pretežno malo zanima za vašo zvestobo... sicer jo pa prav dobro razumem.«

»Prav. In dalje?« je porogljivo vprašal Bligny.

Belgijci so postavili v Dinantu velik spomenik v obliki prise-gajoče desnice. Spomenik naj ostane poznim rodovom zgovorna prica zverinske podivjanosti Nemcev, ki so med vojno postreljali tisoče in tisoče nedolžnih belgijskih prebivalcev. Spomenik bo stal tako dolgo, dokler Nemčija ne bo popravila storjene krivice.

Marcel Allain in Pierre Souvestre:

Skrivnostni Fantomas

Detektivsko - kriminalni roman

27. nadaljevanje

Časnikar se je nasmešnil.
»Imenitno, kar na dan z besedo! Po tvoji zaslugi, Juve, je »Capital« najbolj informirani list v teh stvarih...« je dejal Fandor.

Juve je pripovedoval časnikarju o vseh dogodkih v bolnišnici svete Katarine. Ko je opisal vse malenkosti je še pripomnil:

»Tako, zdaj pa lahko napišete za luterijsko število senzacionalno poročilo... Hm?«

»Kakopak!« je veselo dejal Fandor. »Aretacija morilec je samo še vprašanje nekaj ur...«

»Zdi se že tako, toda povej mi, kako misliš to storiti?«

Juve je vstal:
»O tem si sam še nisem na jasnem... Zdi moram oditi! Na svidenje!«

Fandor mu je smeje se zastavil pot:

»Juve!«

»Zeliš, Fandor?«

»Juve, nisi mi vsega povedal...«

»Sem! Pričezem ti, da ti nimam ničesar več reči!«

Fandor, ki je Juva predobro poznal, da bi se dal odpraviti s tako izjavo, mu ni dal miru...

»Kaj, za božjo voljo, ti naj še povem?« je vprašal komisar.

»Prav gotovo nisi prišel k meni samo zaradi tega, da mi za list sporočiš novice...«

»Pač, pač...«

»Nikar me ne imej za norec. Hotel si mi zaupati svoj načrt, pa si se seveda premislil. Povej mi, kaj nameravaš?«

»Rečem ti, da se motiš!«

Jerome Fandor je vstal in dejal:

»Škoda! Ti me zmerom do skrajnosti zdržiš. Če mi ne poveš, kaj nameravaš, bom šel kratko in malo za teboj!«

Juve je nejevoljno skomizgnil z rameni in se zleknil v naslanjač:

»Tega sem se bal! Povem ti pa, da te ne maram zaplesti v to zadevo; prenevarna je zate!«

»Zdaj razumem!« je vzkliknil časnikar. »Hotel si me sprva povabiti...«

»Potlej — si se pa premislil. Torej me ne nameravaš vzeti s seboj?«

Juve je pobešil glavo:

»Vem, da se ničesar ne bojiš; saj se tudi zmerom nate spominam, kadar se lotim kakšne zadeve, pri kateri mora biti človek pogumen... Naposled pa to vendar ni tvoj poklic...«

Nametu odgovora si je prižgal Fandor cigareto in si zadovoljno mel roke.

Po kratkem molku je vprašal:

»Kam jo torej mahneva?«

Juve, ki je svojega prijatelja predobro poznal, je vedel, da se ne bo mogel več izmuzniti. Z ganjenim pogledom se je ozrl po Fandorju in del:

»To noč, je odgovoril naposled s suhoparnim glasom, kakor zmerom, kadar je razpletal svoje načrte, »pojdem k doktorju Chalecku!...«

Če bo doma, ga bova prisilila, da nama prizna resnico. Ako bo hiša prazna, jo bova pretaknila od kleti do podstrešja... morda vendar najdeva kakšen dragocen dokaz. Jutri pa, Fandor, to si zapomni, si bom v takni povelje za aretacijo tega nepridiprava v žep — če ga to noč ne najdeva in ne ukleneva...«

»Pojdiva torej!« je nestrpno dejal Fandor.

»Da, pojdiva!« najini življenji sta na niti, zakaj doktor Chaleck morda ne dvomi več, da sem ga izpregledal. Rečem pa, da za dosego najinega cilja ni nič preveč...«

Sluteč ugodne uspehe nocojnje noči, se je Juve zdajci spremenil; postal je vesel in dobre volje:

»Saj veš, jaz kot stari vlonilec imam zmerom v žepu vitrihe! Doktorja Chalecka lahko obiščeva, ne da bi ga morala nadlegovati. Noč je temna... s tem se okoristiva.«

Sicer sem ti pa prinesel še nekaj zanimivega s seboj. Doktorja Chalecka

itak že poznaš, pa ne bo narobe, če ti pokažem še lepo Jozefino... kdo ve, če ti ne ulegne še koristiti... V bolnišnici sem jo fotografiral... Nasliko!...«

Vrgel je fotografijo na Fandorjevo mizo in se hudomušno nasmešnil:

»Čedno dekle, kali?«

XXXV

Skrivnostna hiša

Bilo je okoli polnoči, ko sta stala Juve in Fandor v prostornem predstolju Chaleckove vile. S ceste je prihajala medla luč, tako da sta se prijatelja lahko prihično razgledala. Sprva se sicer nista mogla ubraniti neugodnega občutja, zakaj lokrat sta za gotovo vedela, da je dr. Chaleck doma. Stražnik, ki sta ga srečala spotoma, jima je skorajda prisegel, da je videl Chalecka pred dvema urami stopiti v hišo. Zaradi tega sta morala biti pripravljena na vse. Saj sta vdrla v hišo ko prava vlomilca!

Nekaj minut sta stala ko pribita; zdajci je Juve izvelkel iz žepa gumijaste copate in jih molče izročil Fandorju. Sam se je sklonil, sezul čevlje in si nataknil gumijaste. Precej nato sta se splazila ko miški v prvo nadstropje.

Komisar je nameraval presenetiti Chalecka v spalnici; hotel mu je kakopak pošteno izprašati vest in pogledati, če ima ranico na desnem kazalcu.

Komaj je stopil Juve v sobo — medtem je prižgal Fandor luč — je opazil, da je soba prazna.

Ne da bi izgubljala čas, sta se odločila, da obiščeta domačina v delovni sobi.

Minuto kasneje sta že bila v dobro jima znani sobi, saj sta za tem zastorom pred oknom preždeli ondan vso noč.

Doktorja Chalecka tudi tukaj ni bilo! Fandor si je ogledal sosedno kopalnico in stekel, ne da bi se zmenil za ropot, ki ga je povzročal, po stopnicah navzdol, da bi srečal tam Juva, ki je odhitel v pritičje, misleč, da se je Chaleck skrivil v salonu ali pa v jedilnici, čakaje ugodnega trenutka, da bi pobegnil.

Juve je lakoj izprevidel, da so okna zaprla in rebrake spuščene, vežna vrata pa skrbno zaklenjena. Olajšano si je oddahnil, toda kaj kmalu ga je objel nekak čuden nemir.

»Dobro kaže, lahko se pa tudi izprevrže,« je dejal Juve.

»Zakaj?«

»Ker sem prepričan, da je Chaleck doma in da dobro ve za najin obisk; zdaj se lahko pripraviva na dolgočasno in dolgotrajno slepmišenje... Kakšen bo izid — seveda ne veva.«

Fandor je hotel odgovoriti, toda beseda mu je zastala v grlu.

Juvov sum je bil upravičen: iz prvega nadstropja se je zasliskal zamolkel šum. Tla so škripala, nekdo je tekkel po sobi in prevrnil stol...

Fandor se je stresel; spomnil se je skrivnostne noči, ki jo je že preživel v tej hiši. Zdelo se mu je, da je šum nocoj prav takšen; zbal se je, da se utegne nocoj spet ponoviti takšna krvava drama, in da v Juvom spet ne bosta mogla nesrečni žrtvi na pomoč.

Juve se je brž odločil. Potegnil je samokres iz žepa in stekel iz salona po stopnicah navzgor; Fandor je tudi napel petelina in stekel za njim.

Ko sta prišla vsa zasopla v prvo nadstropje, ju je oslepila luč, ki je Juve prej ni utrlil. Spet sta zasliskala skrivnostni šum prav blizu — in Juve, ki je bil popolnoma prepričan, da mora biti v delovni sobi sam Chaleck, je z enim samim korakom skočil v sobo.

Že trenutek na to se je spet vrnil iz sobe — in ko je utrlil luč, se je zalezel v Fandorja:

»A, ti si! Kje si bil? Misliš sem, da še nisi za menoj!«

»V delovno sobo sem stopil, ker se mi je zdelo, da je prihajal šum od ondo...«

»Ne brij norcev!« je dejal Juve, saj sem bil jaz pravkar v delovni sobi; torej si mene slišal, ne strahov...«

»Oprostite, Juve, zdaj res ni čas za šale. V delovni sobi sem bil jaz, ne pa ti...«

Juve je prižgal vžigalico in zapil pogled mlademu možu v oči:

»Nikar se ne razburjaj!« je dejal komisar. »Pravkar prihajam iz delovne sobe, ti pa trdiš isto. Tu torej nekaj ni v redu; prav gotovo nisva bila oba hkratu v sobi, sicer bi morala drug drugega videti. Jaz sem stopil v sobo naravnost iz stopnišča...«

»Jaz tudi!« je odgovoril Fandor.

Juve se ni mogel več obvladati:

»Dragi prijatelj, tvoja trditve je idiotika, steer...«

Fandor ga je prekinil:

»Ponoviva poskus! Prižgi luč!«

»Ne, luč ne bom prižgal, preveč neprevidno bi bilo!« je dejal Juve,

Vrniva se na stopnišče in ponoviva najino pot...«

Vrnila sta se v temi na stopnišče.

Juve je šepnil:

»Zdaj grem štiri korake naprej... zdaj sem na sredini hodnika, odgrnem zastor, se malo obrnem in odprem vrata...«

Juve je izvršil vsak gib, ki ga je napovedal, nad vse vestno, otipal je mizo sredi sobe, zofo in stole — in prav natanko je slišal tiktakanje ure na kamnu...

Ko je bil torej prepričan, da je v pravi sobi, je tiho dejal:

»Zdaj sem v Chaleckovi delovni sobi!...«

Komaj je izpregovoril, ko je v svoje brezmejno začudenje zasliskal iz neposredne bližine Fandorjev glas:

»Tudi jaz sem... v delovni sobi!«

Juve se tedaj ni zmenil več za previdnost, temveč je prižgal luč. Fandorja ni bilo nikjer...

Z enim samim skokom je bil Juve pri stopnicah, in se tam spet zalezel v Fandorja. Obja sta hkratu vzkliknila:

»Iz delovne sobe prihajam!«

Obja moza sta drug drugega trdo prišla za ramena in si nekaj časa nemo zrla v oči.

»Juve!...«

»Fandor!«

»Ali razumeš, kaj se tu godi?«

»Prava skrivnost...«

Toda Juve ni bil mož, ki bi mu tako brž upadel pogum, in Fandor ni bil takšen, da bi mu precej padlo srce v hlače. Trdno sta bila odločena, da po vsaki ceni doženeta, kako je mogoče, se dve osebi, ki sta hkratu v isti sobi — ne vidita!

Juve se je zdelo, da je rešil zastavico:

»Bržčas gre za trik z ogledali; samo tako si lahko razlagam, da minilo ne nista videla drame, ki se je odigrala v tej skrivnostni sobi...«

Ta razlaga se mu je pa zdelo le preveč neverjetna.

Zdajci se je Juve nečesa domislil, vendar ni hotel Fandorju zaupati svoje domneve. Prijel je Fandorja pod pazduho in ga potegnil s seboj. Tesno prižeta drug k drugemu sta stopala naprej.

Stopila sta v delovno sobo in se spogledala. Da bi se prepričala, da ne gre za optično prevaro sta obhodila vso sobo, otipala sleherni kos pohištva, trkala na zid — in vendar nista našla ničesar nenavadnega.

»Nu,« je šepnil Juve, »kako se ti zdi ta stvar?«

Fandor je prebledel ko zid in odgovoril:

»Samo nečesa ne razumem: če se ne motim, si me potegnil na desno, ko si dvignil zastor, medtem ko sem jaz prepričan, da sem se prejle enkrat obrnil na levo...«

»To je nemogoče!«

»Res pa je!«

Juve ni hotel več ugovarjati, zlasti, ker ga je prijateljeva trditve presenetila.

»Iz tega bi sklepal, cje mrmral Juve, da ima soba dva izhoda; morda držila celo dva stopnišča v njo. Prepričava se...«

Spet sta se vrnila na hodnik. Stopila sta pred zaveso, in Fandor se je obrnil na levo in stopil v delovno sobo.

Zdajci sta si stala oba v isti sobi nasproti. Postal jima je jasno, da se da priti v ta prostor z dveh strani, čeprav drže samo ena vrata vanj!

Moza sta se spogledala, zdajci je pa komisar udaril s pestjo po mizi:

»Hudič! in vendar ne razumem...«

»Še enkrat poizkusiva!...«

Komisarju je od razburjenja zalil pol čelo; malomarno je zagnal klobuk in palico na zofo, prijel Fandorja pod pazduho in ga potegnil s seboj.

Njuna obraza sta bila tako začudeno spučena, da bi se jima bil kdo tretji morda zasmejal v obraz; vendar so trenutki, ko mine človeka ironija, ko mu usahne humor spričo skrivnosti in neznanih dogodkov.

Juvu in Fandorju prav gotovo ni bilo do šale.

Glasno, kakor bi hotel sam sebe prepričati, da se njegove besede ujemajo z gibi, je komisar spet povzel:

»Pri zavesi sem, odgrinjam jo z leve roko; zdaj sem v majhnem predstolju, stopim na desno, torej v nasprotno smer, kakor sem odgrnil zaveso, stopim še nekaj korakov naprej in stojim v...«

»...v delovni sobi,« je dogovoril Fandor.

Tedaj je celo Juve onemel. Zakaj ko je stopil iz temnega hodnika v razsvetljeno delovno sobo, je instinktivno pogledal na zofo, ki je nanjo pred nekaj sekundami položil klobuk in palico. Izginila sta...

Ves preplašen je prijel Fandorja za roko in ga vprašujoče pogledal.

Fandor se ga je otresel in stopil h kamnu, pogledal na uro in se pri priči obrnil:

»To je res do skrajnosti skrivnostno! Minuto prej sem obrnil kazalec na šest, zdaj pa kaže ura dva in dvajset minut čez polnoč! Ali ti gre to v glavo?«

Juve je bil prav tako presenečen ko Fandor, zato mu še odgovoriti ni mogel.

Zdajci sta zasliskala rezek pok in luč je ugasnila.

»Kratek stik!« je zamrmral Juve. »Samo tega nama je še manjkalo...«

Fandor je prestrašeno kriknil.

Hotel je oditi iz sobe, toda pri vratih ga je čakalo novo presenečenje!

»Juve!« je pridružno zaklical, »Juve, vrata so zaklenjena! Ujela sva!«

»Komisar je zaman obračal stikalo, zato je prižgal naposled žepno svetilko in se s Fandorjem vred lotil vrat. Ves njun trud je bil zaman...«

Moza sta se osuplo spogledala.

Juve je stekel k oknu, razgrnil zaveso, dvignil rebrake... toda namesto oken se je pokazala železna stena!

Juve se je opotekel, Fandor pa, mrliško blede, je zajeljal:

»Zazidana! Zazidana sva!«

Zdajci ju je presenetila nova groza.

Fandor je kriknil:

»Kaj je to?«

»Ne vem!«

»Izgubljena sva!«

»Hiša se podira!«

V smrtnem strahu sta se moza oprijela pohištva in z napetostjo pričakovala novih presenečenj.

Začutila sta, da se soba, ki sta bila tako nenadejano vanjo zazidana, premika. Komaj je ugasnila luč, se je Juve in Fandorju zdelo, da se tla pogrezajo; občutek jima ni bil tuj; zdelo se jima je, da sta v dvigalu... Sprva sta se sicer bala, da se bodo tla vdrla; zdaj sta pa že natanko čutila, da se ves prostor v enakomernem tempu pogreza; brez dvoma: v dvigalu sta! — v prav čudnem dvigalu! Navzdol je polzelo...

To premikanje ni trajalo dolgo. Juve in Fandor sta zdajci začutila lahen sanek, ki ju je opozoril, da sta pristala na trdih tleh.

»Kaj praviš zdaj, Juve?«

»In ti, Fandor?«

»Zamisljal sem si stvar nevarnejšo...«

»Da, zdaj utegneva biti res na cilju; toda vprašam se, kje?«

Ko sta se opomogla od prvega strahu, se jima je zdajci vrnila dobra volja. Misel, da sta dognala skrivnost, tako rafinirano zasnovano skrivnost, ju je nenavadno vzradostila.

Zdaj sta si bila na jasnem, da ima ta hiša dve na las podobni sobi, ki je ena od njih hkratu dvigalo. Zdaj sta vedela, odkod je prihajal skriv-

DVOJNI UŽITEK

PROIZVOD: UNION ZAGREB

nostni šum, ki sta ga slišala že minilo noč. Zdaj sta razumela, kako se je odigrala drama brez njune vednosti. Prav gotovo je Loupart ubil svojo žrtev v tej drugi sobi, medtem ko sta onadva prežala nanj v »nepremični« delovni sobi.

»Zdaj se morava podvizati, da izginava od tod!« je dejal Juve.

»Se prav pošteno! Samo kako?« je odgovoril Fandor.

Juve se je zamislil in naposled dejal:

»Skrivnostno hudo delstvo v tej hiši, ki mu ne veva razlage, me nehoti spominja Fantomasa!... Ta pošast, ki že več let ni o njej sledu, je nekoč tako rafinirano in okrutno morila... Kdo ve...«

»Juve!« ga je prekinil zdajci časnikar, ki ga je že spomin na Fantomasa močno razburil, a je hkratu začutil še čuden ščet.

»Kaj ti je, Fandor?«

»Ali ničesar ne čutiš?«

»Pač, nekaj sem čutil, vendar ne vem, kaj naj to bo...«

Obja moza sta se v strahu obmolnila; za vratom sta začutila čuden ščet, ki si ga nista mogla pojasniti.

Tudi po rokah, po obrazu in po ušesih ju je čedalje bolj ščemelo in zdelo se je skoraj kakor zbadanje z drobenimi iglami! Hkratu je postal zrak čedalje gostejši; naposled sta že prav težko dihala...

Fandor je nenadejano vzkliknil:

»Električni tok?«

Ščet po koži je bil podoben občutku, ki ga imaš ob dotiku elektrod aparata za elektriziranje.

Hkratu se jima je zdelo, da slišita čuden šum, ki je počasi objel vso sobo.

Juve je brž posvetil a svojo slepico in tedaj sta pri priči našla rešitev zastavice...

Izpod stopra je padal nanju droban, vendar gost peščen dež.

Tedaj sta izprevidela svoj strašni položaj.

Fandor je kriknil:

Kaj nam je pripravil stric Tivar

za jesen in zimo?

Lepe sportne obleke od 80-180

Mornarske obleke " 90-150

Zimske suknjiče " 190-260

Sportne čepice " 10-20

Za deklice:

Oblekce od 89-159

Zimske plašče " 160-340

Hubertuse

garantirano nepremočljive

za dečke in deklice

od 160-220

TIVAR

OBLEKE

OBLEKE

OBLEKE

OBLEKE

OBLEKE

OBLEKE

OBLEKE

OBLEKE

»Izgubljena sva!«
»Zadušila se bova!« je zajelal Juve.

Nekaj sekund sta si obnemela od groze gledala v oči.
Peščena povodenj je naraščala; že čez gležnje jima je segal pesek.
Zaman je skušal Juve pomiriti prijatelja:

»Če bi naju hotel ta lopov zasuti, bi ga moral imeti na vagone. Kar pomiri se, peščenega dežja bo kmalu konec...«

Z grozo sta sedaj opazila, da ni naraščal samo pesek, temveč da se je začel tudi strop polagoma usadati...
Fandor je iztegnil desnico — in le bed je manjkala, pa bi bil dosegel strop!

Zdaj ni bilo več dvoma, da bosta žalostno končala v tej skrivnostni rakvi!

»Prosim te, Juve,« je ječjal Fandor, »ne daj, da tako klavirno poginem. Poženi mi kroglo v glavo!«

Komisar ni odgovoril.

Medtem ko je le s težavo breedel po peščeni brozi, ga je zdajci obšla divja strast, polotila sta se ga bes in obup. Vsi poskusi, da bi kjer koli prebil zid, so bili zaman. Besno je tolkel z naslanjačem po vratih, toda udala se niso. Zvenelo je kakor bi tolkel po jekleni plošči...

Juve je postavil stol na pisalno mizo in dejal:

»Zleziva gor, tam naju vsaj pesek ne bo dosegel!«

Fandor je odkimal in pokazal na strop, ki je polzel čedalje niže...

»Če se rešiva peska, se ne bova ubranila stropa, ki naju bo stisnil ko glisti...«

Juve je pogledal navzgor.

Nenehoma je strop padal — in res je bil že samo nekaj pedit nad komisarjevo glavo.

Zdaj je celó Juve izgubil razsodnost, čeprav ni poznal strahu. Solze so mu stopile v oči, ko je uzel tik sebe mladega časnikarja, tiččega že do pasu v pesku. Mladenič je bil bolj podoben mrliču, ko živemu človeku.

Policijski komisar je globoko zavzdihnil, potegnil samokres iz žepa, hoteč s kroglo odrešiti svojega prijatelja groznih muk počasnega umiranja...

V tistem trenutku je gromovito zabreščalo...

Juve je skoraj izgubil ravnotežje. Prišebno je skočil k Fandorju in ga trdno prižel nase...

Krušni brat

(Nadaljevanje s 4. strani)

»Kar zanesite se name. Saj sem Silvestru krušni brat in moja žena in jaz sva za čuvaja v gradu.«

»Nu, potlej jo pa kar dalje mah-nimo,« je dejal Berrise svojima damama.

Berrise je obrnil avtomobil in pognal nazaj.

»Ali se vama ne zdi, da je ta fant Silvestru Arnaud u hudo podoben?« je zamišljeno vprašala gospa Berissova.

»Prazne marnje, krušni bratje si vendar niso nikoli podobni,« je odrezavo odgovoril njen mož.

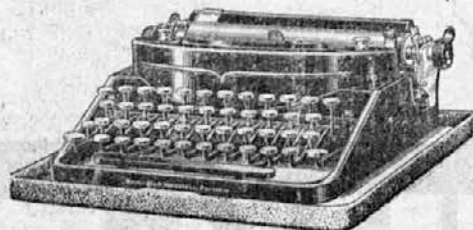
»Nu, malo prijaznejši bi že lahko bili! Gilberte, ali se vam ni zdel podoben Silvestru?«

Mlada vdova je odgovorila šele čez nekaj trenutkov:

»Da, nekoliko že, tako na prvi pogled. Vendar je med njim in Silvestrom ogromna razlika... Da, če bi ne bil Silvestre Arnaud,« je pristavila, vendar ni sklonila stavka. Hotela je namreč reči: »Da, če bi ne bil Silvestre Arnaud s svojo eleganco, dobro vzgojo, nadarjenostjo, inteligenco in vljudnostjo tako strašno lesen... O, da bi bil le takšen, kakršen je ta fant, tako zdrav, tako neprisiljen, tako možat, čeprav neobrit... O, da, potlej bi mi že ugajal... potlej bi ga že ljubila...«

Vse vrste oblek, nepremočljivih Hubertusev, plaščev, perila itd., si nabavite po zelo nizki ceni pri

Preskerju
Sv. Petra cesta šte. 14

Remington

15 novih modelov vodi zopet na trgu pisalnih strojev

Prodajamo tudi na dolgoročno odplačilo po nepovišanih cenah

Remington model „Junior“ je mali v kovčegu, lepo opremljen — družinski — potniški in pisarniški stroj. Nizka cena dovoli vsakomur, da si ta pisalni stroj takoj nabavi. Zahtevajte ponudbo, prospekte in neobvezno predavanje od:

Gen. zast. Remington trgovnice tt. **MATADOR**, Zagreb, Illica 5
Zastopnik za Ljubljano in okolice: Ivo Klarič, Ljubljana, Kolodvorska 28/II.
Razstava in prodaja strojev: Tehnik, J. Banjai, Ljubljana, Miklošičev a 20
Tel. 34-19

Moža, ki bi imel lastnosti teh dveh mož, da tega bi res ljubila...
Silvestre se je vrnil v gostilnico in si ves srečen oddahnil:
»Hvala Bogu, zdaj sem rešen, ni me spoznala.«

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje ste postreženi s

KURIVOM pri trvdki

RUDOLF VELEPIC
trgovina s kurivom
LJUBLJANA VII.
Sv. Jerneja cesta 25
TELEFON 2708
Prvi poskus stalni odjem!

MALI OGLASI

Male oglase socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Prekliti in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali glas je treba še posebej plačati davek v znesku 150 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima glas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po pošti nakazni, po poštini položnici na ček, račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znakah obenem z naročilom.

Informacije

Vsaka beseda 1 Din. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

ISČE SE STREZNICA, ki zna lepo prati perilo in nogavice ter fino krpiti. Ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Natančna«.

POSUJOLE BREZ POROKOV dajemo državnim samoupravnim uradnikom ter upokojencem. Pišite na upravo pod »Amortizacijska«.

INTIMNI ZENSKI KOLEDAR, velikost notesa, 180 strani, mora imeti vsaka dozorca žena, da se pouči, kako se lahko brez fizične ali moralne škode na versko in medicinsko neoporečno način trajno izogiba spočetja. Po povzetju: Din 20.—. Zaloga v Ljubljani: Kati Voda, Medvedova 8; dobi se tudi v Uč. knjigarni in v trafikah nasproti »Ritoe, Slamiča in v trafikah na Tyrševi c. 53.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

ZELIM JUNAKA UNIFORME, rešitelja plahe golobice, željne skupnega gnezda. Dopis na upravo pod »Rešitelj«.

UČITELJICA 26 LET, čedne zunanosti dobra gospodinja, želi postati dobra žena in mati. »Dopisovati želi le s plemenitim inteligenčkom od 25 do 35 let, v državni službi, ki naj odgovori na upravo neanonimno pod: »Le, če bo možna tem potom sreča!«

DEKLE STARO 30 LET gre kot gospodinja h kakšnemu starejšemu gospodu, najraje upokojencu ali samcu. Ponudbe pod »Pridna in poštena«.

DISKRETNi GOSPOD, star 25 let, bi se rad seznanil s simpatično gospo ali gospodično njegove starosti, ki bi ga iz prijaznosti učila nemškega jezika. Dopise s polnim imenom prosim na upravo »Družinskega tednika« pod »Nemščina«.

LEGIONAR, 28 god, želi se dopisovati s inteligentno mladom damom. Dopise slati na adresu: Légionnaire Milan, CTEA RADIO, 2 Régiment Etranger, Meknès, Maroc.

SIMPATIČNA DAMA, v življenju nesrečna, želi znanja z dobro situiranim gospodom, ki bi ji bil pripravljen pomagati. Samo resne ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Samostojna«.

MLADENKA, stara 26 let, želi resnega znanja z gospodom, stariim do 30 let. Le resne ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod »Varana in ljubezniva«.

MLADENIČ star 29 let, srednje postave, značajan, samski, želi znanja z mlajšo gospodično. Ponudbe pod šifro »Sigurna eksistencija«.

MLAD SIMPATIČEN GOSPOD si želi znanja z ravno tako simpatično gospodično iz boljše družine, stara 20 do 25 let. Pogoj dobra vzgoja, plemenit značaj in inteligenca. Ponudbe na »Družinski tednik« pod šifro »Simpatično deklet«.

ZNANJA ZELI po dopisovanju mlad gospod, srednje postave, muzikalen, a sigurno bodočnostjo, z mlajšo gospodično, z nekaj kapitala v svrhu kasnejše živitve. Cenjene dopise na upravo lista pod šifro »Hrepenenje«.

Stanovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SODO išče soliden gospod, lepo opremljeno, svetlo in zračno, v centru mesta, po možnosti tudi z uporabo kopalnice. Ponudbe na upravo pod »Strogo separirano«.

STALNO STANOVANJE iščejo tri odrasle osebe; večjo sobo, kuhinjo, shrambo in prtikline. Naslov v upravi »Družinskega tednika«.

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

IZPADANJE LASI IN PRILJAJ prepriči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica s navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Illica 84.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najlepših slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem »Eau de Lahorez, 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Illica 84.

BARVANJE LASI ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjav, temnorjav, svetlorjav in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zanjameca. 1 garnitura z navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Illica 84.

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljšo in najučinkovitejšo sredstvo proti prhljajem in izpadanju las. Slabi in zanemarni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica s navodilom Din 30.—. Naroča se pri: Nobilior parfumeriji, Zagreb, Illica 84.

Prodaj

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

POHISTVO, Več šperanih sob na zalogi, orehova korenina, od 3.400 Din naprej. Kuhinjske kredence od 370 Din naprej pri Lancos D. Wolfova 12.

Tako zadovoljni kakor so drugi, boste tudi vi, če naročite prvovrstno uro budilko s sliko prečudne Marije z Brezji. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lična, da bi že zato ne smela tako okusna in lična, da prav nobeni hiši. Se posebej privlačnost je Marija, ki gleda izra Goré na nas, ki pričakujemo njene tolažbe. Ure so okusno izdelane, so trpežne in zelo poceni. Prvovrstna Din 107.—, Din 95.— in Din 87.—. Naročite po dopisnici z navedbo natančnega naslova. Pošljem takoj po povretju. Se priporoča Zdravko Rant, urar, Jesenice-Fužine.

Kurja očesa,

trdo kožo in zarasle nohte Vam brez bolečin odstranimo ter noge strokovnjaško zmasiramo v naši pedikuri. Obiščite nas, prepričajte se! Nega nog 10 Din!

Bata
Ljubljana, Selenburgova 7

Za Šolo! Bata

Najlažji, najtrpežnejši in najudobnejši telovodni čevlji pripravljeni za vse vrste sporta.
Od vel. 30—34 Din 29.—
„ „ 35—42 „ 35.—

Najbol priljubljeni in največ zahtevan otroški čevlji iz finega telečjega boksa z čvrstim usnjenim podplatom.
Od vel. 30—34 Din 69.—
„ „ 35—38 „ 79.—

Trpežni in čvrsti čevlji iz močnega debelega usnja in z gumastim podplatom zelo prikladni za nemirne dečke.
Od vel. 30—34 Din 39.—
„ „ 35—38 „ 45.—

Visoki čevlji iz močne kravine z neraztrgljivim in nepremočljivim gumastim podplatom. Neophodni za šolsko deco, za dež, blato in sneg.
Od vel. 30—34 Din 45.—
„ „ 35—38 „ 59.—

Najprikladnejši deklisiki čevlji za šolo in ulico, iz finega okrašenega boksa z zaporko čez rist in močnim usnjenim podplatom.

